

Lord Raffles

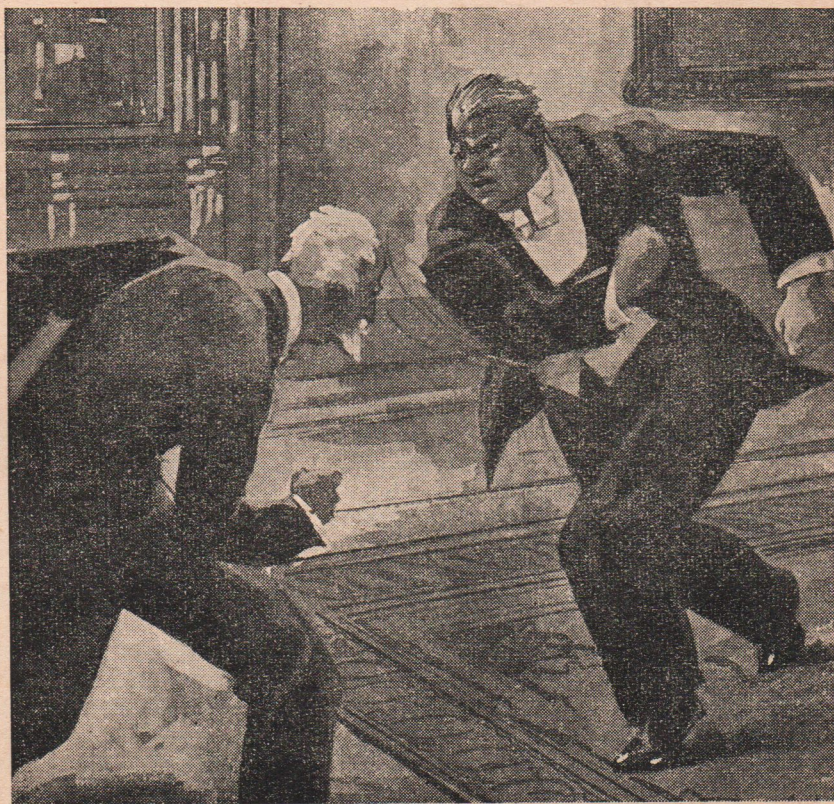
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

JELLYBIRD IN OLIEVERF

N° 2689

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Jellybird in olieverf

HOOFDSTUK I.

BIJ DE KUNSTHANDELAAR

In de Cromwellstreet, een van de voornaamste zijstraten van de Oxfordstreet, bevindt zich, niet ver van laatstgenoemde straat af, een vrij grote winkel, niet lang geleden gebouwd en uiterst modern ingericht.

Het is de kunsthandel van de heer William Coxon.

Het scheen hem niet bepaald slecht te gaan, want hij had zich enige tijd geleden een grote stijlvolle Bentley kunnen aanschaffen en zijn klantenkring had hij voortdurend zien toenemen.

Hij was een man, die met zijn tijd meeging en hij verkocht de kunst waarom het publiek vroeg, en voor de rest

trok hij zich van persoonlijke smaak weinig aan.

Hij had zich nooit opgehouden met de bezwaarlijke en ondankbare taak, leiding te geven aan de smaak van het publiek, maar hij had daarentegen een open oog voor de mode-grillen op het gebied van de schilderkunst, en voor de kansen, aan deze kunstrichting meer te verdienen dan aan de andere.

Achtereenvolgens had de heer Coxon zijn aandacht geschonken aan de naturalisten, aan de impressionisten, aan de realisten, aan de luministen, aan de futuristen, de cubisten en de sur-realisten en zelfs de romantische schilders, die

toentertijd juist weer in de belangstelling begonnen te komen.

Geen kunstrichting kon zo buitensporig zijn, of de heer Coxon had er specimina van in voorraad, om de komende en de gaande man te bedienen, die zin mocht hebben en karaktersterkte genoeg bezat, om de muren van zijn kamer vol te hangen met de afschuwelijke produkten van gedegenereerde verfknoeiers.

Het was op een ochtend van een prachtige herfst dag, toen er voor de deur van de winkel, die maar een raam aan de straat had, een grote blauwe wagen stopte.

Nauwelijks had een van de bedienden de auto gezien of hij rende naar de deur om deze open te doen.

Want dit veelbelovende jongmens had de auto herkend, hij wist dat die het eigendom was van een van de rijkste en zonderlingste mannen van Londen, namelijk van Lord William Aberdeen, die bij duizenden bekend was wegens zijn uitgestrekte bezittingen en zijn menslievendheid, die hem ieder jaar honderdduizenden kostte.

Zijn Lordschap bezocht nogal vaak de zaak van de heer Coxon, om zich persoonlijk te overtuigen, of deze iets van zijn gading had.

En de kunsthandelaar kon er dan zijn gemak van nemen en hoefde beslist geen moeite te doen stukken aan te prijzen, want Lord Aberdeen schoof hem altijd met een flauw glimlachje opzij en vertrouwde liever op zijn eigen oordeel.

Dikwijls vertrok hij weer zoals hij gekomen was, maar toch kocht hij ook wel eens een of ander doek en betaalde de gevraagde prijs, zonder ook maar een penny af te dingen.

De bediende was al naar het portier van de auto toegelopen en opende die bulgend, zonder de reusachtige chauffeur, die achter het stuur zat, gelegenheid te geven, dit zelf te doen.

Uit de auto stapte een man, eenvoudig en toch met verfijnde smaak gekleed en van onbestemde leeftijd.

Lord Aberdeen knikte de bediende even toe, zei toen iets tegen de reus ach-

ter het stuur, en stapte de kunsthandel binnen, terwijl de auto weer wegreed.

Dadelijk kwam de heer Coxon zelf toegelopen.

Hij was een klein mannetje van ongeveer 60 jaar, smal en gebogen, met een glimmende, kale schedel en het gezicht van een bejaarde sater, waarin de zwarte oogjes slim fonkelden.

Handwrijvend stond hij stil voor de gewaardeerde klant, die over hem heen keek naar de schilderijen, die aan de muren waren opgehangen, of op de grond tegen de muur stonden.

De grote, lange zaal werd gelijkmatig verlicht door een paar hoge ramen, die op de tuin uitkeken, en door enige t.l. armaturen aan het plafond.

Lord Aberdeen wist echter, dat er nog meer tentoonstellingzalen in het huis waren, waar, behalve schilderijen, ook marmeren en bronzen beelden te zien waren.

Een gedeelte van een van de muren van de benedenzaal werd ingenomen door een monumentale kast met brede planken, waar etsen en kopergravuren zorgvuldig in grote portefeuilles werden bewaard.

Een brede en hele lange tafel in het midden van het vertrek, waarvan het blad glimmend geboend was, diende om deze portefeuilles op te kunnen leggen.

Lord Aberdeen was langzaam naar een van de wanden toegelopen en begon de schilderijen, die daar hingen, vol aandacht te bekijken.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de buitendeur langzaam open, en heel bescheiden kwam er een jongeman binnen met een zwaar pak onder de arm.

Hij kon ongeveer 25 jaar zijn en hij had een intelligent gezicht, waarin twee donkere ogen schitterden, maar dat zeker wel voller had kunnen zijn, want zijn wangen waren ingevallen en bleek.

In dichte krullen hing zijn zwart haar over het hoge voorhoofd.

De jongeman was uiterst eenvoudig gekleed, en toch maakte hij dadelijk een hele goede indruk door zijn vrijmoedige oogopslag en zijn slanke gestalte, door zijn hele manier van doen en vooral

door de warme, diepe klank van zijn stem, toen hij beleefd vroeg :

— Zou ik een ogenblik meneer Coxon kunnen spreken ?

De bediende nam de jongeman even vluchtig op en vroeg toen : Wilt u meneer over zaken spreken ?

— Ja, ik wil hem een paar doeken laten zien.

— Uw naam ?

— José Darragos.

De bediende ging naar zijn patroon, die blijkbaar net aanstalten had gemaakt de expositiezaal te verlaten en wisselde enige woorden met hem.

Onmiddellijk nam de heer Coxon de houding aan van een man, die men een dienst vraagt en richtte zich zo hoog mogelijk op, trok zijn wenkbrauwen in de hoogte en deed zijn best er zo onverschillig mogelijk uit te zien, terwijl hij naar de jongeman liep, die het zware pak al op de lange tafel had gelegd en bezig was het touw los te knopen, waarmee het was dichtgebonden.

Toen Coxon vlak voor zijn bezoeker stond, klemde hij een enorme hoornen lorgnet op zijn neus en vroeg met iets van wantrouwen in zijn stem :

— Bent u schilder ?

— Ja, mijnheer Coxon.

— Ik heb uw naam nog nooit gehoord.

— Dat is niet zo verwonderlijk, mijnheer Coxon, antwoordde Darragos met een flauwe glimlach. Ik heb nog nooit geëxposeerd, wat natuurlijk niet wil zeggen, dat ik er geen pogingen toe gedaan heb.

— En nu komt u...

— Ik kom u een paar van mijn schilderijen laten zien mijnheer, en ik hoop dat u ze in uw kunsthandel wilt exposeren.

— Ik heb het eigenlijk niet begrepen op nieuwelingen. U lijkt mij nog wel heel jong toe, meneer Darragos. Ik moet u zeggen, dat ik een beetje huiverig ben om als bemiddelaar voor zulke jonge schilders op te treden. Ik wil u niet verzwijgen, dat u, jonge schilders, de smaak van het hedendaagse publiek slecht schijnt te kennen. Men verlangt momenteel actie, begrijpt u wel, levendige ak-

tie ! Er moet iets gebeuren op de schilderijen. Een bokspartij, een gevecht tussen matrozen, het uitgaan van een fabriek, weet ik wat ? Men heeft genoeg van stillevens, van portretten en van al die flauwe, levenloze rommel van voor de oorlog. Maar laat mij toch maar eens zien, wat u daar bij u hebt, ik heb nog wel een paar minuten tijd.

Lord Aberdeen was dichterbij gekomen en keek belangstellend toe, toen Darragos het eerste doek neerzette.

Het was een eenvoudige vrouwenfiguur van zeer zuivere contouren, geschilderd door een man, die als weinig anderen de anatomie van het menselijke lichaam kende.

Coxon ging op een paar meter afstands van het doek staan, dat Darragos met uitgestrekte armen vasthield, en het had weinig gescheeld of hij had een kreet van verontwaardiging geuit.

— Wat is dat ? Een naaktstudie ? riep hij uit, alsof hij zijn ogen niet kon geloven. Maar bent u dan gek, mijnheer ? Durft u in deze tijd daar nog mee aankomen ? Goede hemel, dat schilderden Titiaan, Rubens, van Dijk, en al die andere oude schilders. En bovendien kan men uit uw werk altijd weer de beginnening proeven. Dat oor, die voet, de linkerhand die op de heup rust, die is, hm..., hoe zal ik het zeggen, een beetje mistekend nietwaar ?

— Mistekend ? herhaalde Darragos langzaam. Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat hoor ik voor het eerst. Heel wat van mijn vrienden hebben het doek al gezien en zij maakten verschillende opmerkingen, maar zeker niet zoals ik uit uw mond moest horen.

— Nu, pak dat maar weer in, antwoordde Coxon koeltjes. Laat de rest maar eens zien.

Met een bittere glimlach om de lippen nam Darragos het doek weer op en liet zijn tweede schilderij, een landschap zien.

Het was een geniaal geschilderd fantastisch landschap, onder jagende wolken ; een stuk van een rotsachtige kust, waartegen de golven te pletter sloegen, een paar spichtige, door de storm neer

gezwiepte bomen, dat was alles.

Coxon bekeek het doek als een geleerde, die zijn uiterste best doet een ingewikkeld spijkerschrift te ontcijferen en barstte toen plotseling in een bulderend gelach uit.

— Dat koopt niemand die een greintje hersens heeft. Volkomen uit de tijd, mijnheer. Zee, wolken, een paar bomen, een paar schepjes zand ; stop gauw weg. En nog fantasie op de koop toe. Laat ik u zeggen, mijnheer, dat we op dit ogenblik niets van fantasie willen weten! Realiteit, mijnheer, fatsoenlijke realiteit, dat is je ware, daar zit geld aan.

— Dan ben ik bang, mijnheer, dat ik u mijn derde doek maar liever moet besparen, antwoordde Darragos kortaf, terwijl hij zijn schilderij neerlegde en aanstalten maakten de doeken weer in te pakken.

— Wat stelt het dan voor ? vroeg Coxon.

— O ! het is zeer fantastisch, mijn-

heer, een strijd tussen Centauren en Amazones.

Deze mededeling scheen de heer Coxon zodanig aan te grijpen, dat hij zich op een stoel moest laten vallen, vanwaar hij de jonge schilder verschrikt aanstaarde.

— Centauren ? Amazones ? In deze tijd ? Mijnheer, stel u dadelijk onder behandeling van een psychiater. Als u op deze weg doorgaat, zult u geen droog brood verdienen.

— Laat eens zien, liet de stem van Lord Aberdeen zich horen, die de beide andere doeken met de grootste aandacht bekeken had.

Lord Aberdeen bekeek het derde doek met volle belangstelling.

Zijn kennersoog had dadelijk gezien, dat de techniek van de jonge schilder nog enige verbetering behoefde, maar de hele opvatting van het doek, en vooral de heerlijke kleuren, hadden hem direkt getroffen.

HOOFDSTUK II.

HANNIBAL JELLYBIRD

Op hetzelfde ogenblik klonk buiten het doordringend geluid van een claxon.

Een verbazend grote auto, om zo te zien ruim genoeg voor tien man en knalgeel gespoten, kwam aanglijden en stopte voor de kunsthandel.

De chauffeur sprong uit de wagen en rukte het portier van de slede open.

Daar kwam uit te voorschijn een zeer zwaarlijvig man, in een lichtgrijs, geruit pak en een grote hoed op, en een suède vest aan.

Hij had een gezond, rood gezicht en kleine, bruine ogen, die enige moeite hadden over de dikke wangen heen te kijken.

Zodra hij op het trottoir stond, stak hij de hand toe aan een knap jong meisje, helemaal in het wit, en met een grote witte zonnehoed op, die haar voortreffelijk stond.

Juist had de ijverige bediende de deur opengedaan, en nu liet hij buigend de zwaarlijvige man binnen, die een ogenblik later in de toonzaal stond.

Darragos had zijn versmade schilderijen, het pakpapier en het touw opgenomen en was achter in de zaal bezig zijn doeken in te pakken, zonder op de nieuwe klanten te letten.

Zelfbewust stevende de dikke man in het grijs op Coxon toe, die dadelijk een en al ijver was, en zei met een stem, die uit de kelder scheen te komen :

— Mijn naam is Hannibal Jellybird, u zult wel van me gehoord hebben.

— Jellybird, misschien van het beroemde Jellybird-Ale ? zei de kunsthandelaar, wiens kleine oogjes begonnen te

schitteren.

— Dezelfde, mijnheer. Ik ben bierbrouwer en daar schaam ik mij niet voor.

— Dat zou ook te dwaas zijn, mijnheer Jellybird, meende Coxon te moeten opmerken. Terecht zegt een Franse spreuk : Er zijn geen zotte beroepen, er zijn alleen maar zotte mensen.

— Zo is het mijnheer, bevestigde de bierbrouwer goedmoedig. Ik weet wel niet wat het betekent, maar zo is het. En nu kom ik eens hier om een paar mooie schilderijen te kopen, vooral niet te klein. Ze mogen gerust een paar meter lang zijn ; het is voor de hall, begrijpt u ? Geld komt er niet op aan.

Het meisje was snel naar de corpulente man toegelopen, trok hem aan zijn jas en fluisterde hem bestraffend toe :

— Maar, papa !

— Wat is er kind ? vroeg hij aan zijn dochter. Het is toch geen schande als je de pegels hebt ?

— Integendeel, mijnheer Jellybird, haastte Coxon zich, de nieuwe klant gerust te stellen. De logica gebiedt ons, veel eerder het tegendeel aan te nemen.

— Zie je wel ! riep Jellybird met een daverende lach uit. Ik wist wel, dat ik het bij het goede eind had. Ik zei dus, mijnheer Coxon, dat het er helemaal niets op aan komt wat het kost, als je me maar geen kleine rommel in mijn handen duwt, want daar geef ik niets om. Als ik een schilderij in mijn huis ophang, dan wil ik er ook niet naar hoeven te zoeken, maar dan moet je meteen kunnen zeggen : Daar hangt een

schilderij.

Jellybird had zich al omgedraaid naar een van de wanden zonder te letten op Lord Aberdeen, die glimlachend had geluisterd, en begon nu de daar opgehangen schilderijen aan een inspectie te onderwerpen.

Er scheen echter niet veel bij te zijn, dat hem beviel.

Maar tenslotte had hij toch iets ontdekt, dat hem scheen te bevallen; het was een groot stilleven en daarop vormde een geweldige ham het hoofdmotief.

Met de handen in de zakken bleef Jellybird er een geruime tijd voor stil staan, terwijl hij goedkeurend knikte.

Toen brulde hij enthousiast:

— Dat ding moet ik hebben! Laat dat maar thuis bezorgen; zie je, daar zit nou tenminste wat in.

— U hebt gelijk, mijnheer Jellybird. Die ham is prachtig, zei Coxon haastig, die de hemel dankte, dat hij eindelijk van een schilderij was afgeraakt dat hij jarenlang al als onverkoopbaar had beschouwd.

Maar de bierbrouwer riep minachtend uit:

— Die ham? Naar die ham had ik nog niet eens gekeken. Wat kan mij die ham schelen? Maar, kijk eens naar dat glas bier dat er naast staat, zie je, dat bier leeft, dat is best, belegen bier. Zie je dat schuim wel? Nee, let nu eens op dat schuim. Je zou het er zo van afscheppen. En daarnaast staat nog een volle fles ale. Jammer, dat je het merk niet kunt lezen. Maar nu moet ik nog iets anders hebben, iets dat dadelijk inslaat, begrijp je? Ik zie hier niet veel, om de waarheid te zeggen. Allemaal landschappen met koelen of van die rare tierlantijntjes, die me niets doen. Van die funisten, of hoe noem je die lul. Heb je dan niets, niets in je zaak, dat ik gebruiken kan?

Voordat Coxon iets kon antwoorden, was Lord Aberdeen dichterbij gekomen, en zei nu met een heldere, welluidende stem:

— Als ik ongevraagd mijn diensten mag aanbieden, dan zou ik mijnheer Jellybird wel willen aanraden een van

de doeken te kopen, die die heer daar aan het inpakken is.

Jellybird keerde zich onigzins verast om en riep toen plotseling:

— Maar wat drommel, dat is Lord Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsorclub, waarvan ik dezer dagen pas lid ben geworden. Neem mij niet kwalijk, dat ik u niet eerder heb opgemerkt.

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer, antwoordde Lord Aberdeen met een fijn glimlachje.

— Maar wat zei u net; wie is die heer dan?

— Een veelbelovend schilder, mijnheer Jellybird.

— U hebt zijn doeken dus gezien en u vindt ze goed?

— Ik vind ze schitterend, mijnheer Jellybird.

Hij wendde zich tot de schilder, die juist aanstalten maakte het touw dicht te knopen, en riep:

— Zoudt u eens hier willen komen, mijnheer Darragos.

De jongeman draaide zich om en kwam naar de kleine groep toe.

Maar nauwelijks had het meisje hem gezien, of zij slaakte een blijde kreet van verrassing en riep uit:

— Maar ik ken die mijnheer heel goed.

— Wat is dat nu, Margie? Ken je die heer?

— Natuurlijk, papa. Denkt u soms, dat ik zo gauw het gezicht zal vergeten van een man die mij het leven heeft gered?

— Wat? Is dat die jongeman, die afgelopen zondag... begon de bierbrouwer, terwijl hij Darragos aandachtig opnam.

— Ja, papa. Dit is de heer, die op de stoomboot was, waarmee onze wherry in aanvaring kwam, zodat ons bootje omsloeg en wij allemaal in het water lagen. En die toen dadelijk over boord sprong en drie van de meisjes redde.

— Drie? Ik dacht dat jij het alleen was, antwoordde haar vader.

Margie bloosde en stotterde:

— Dat van de twee anderen heb ik zeker vergeten te vertellen. Die gingen

mij ook eigenlijk niet aan, nietwaar ?

Hannibal Jellybird keek zijn dochter een ogenblik vragend aan, en barstte toen in daverend lachen uit.

— Hoor die grappenmaakster, riep hij. De twee anderen gingen haar niet aan. Nu, je hebt nog gelijk ook. Iedereen is zichzelf het naast, en van het ogenblik af dat die jongeman jouw leven heeft gered, doet de rest er ook niet toe.

De bierbrouwer wendde zich nu voor de eerste keer tot de jonge schilder, die tamelijk bedremmeld een beetje op de achtergrond was gebleven, en ook een hoge kleur had gekregen, en zei toen :

— Kom eens voor het front, jongeman.

Darragos gehoorzaamde.

De bierbrouwer monsterde hem even nieuwsgierig en zei toen goedkeurend :

— Dat is een krantig stuk werk van je geweest, vriend. Maar hoe komt het, dat mijn dochter mij niet eerder verteld heeft dat je haar uit het water van de Theems hebt opgevisst ?

— Maar hoe kon ik dat doen, papa ? riep Margie pruilend uit. Mijnheer maakte dadelijk dat hij weg kwam en hij heeft ons niet eens zijn naam willen noemen. Hij zei, dat dat er helemaal niet op aankwam.

— Ik geloof toch wel, dat het er een beetje op aan komt, of er een meisje verdrinkt, dat een bruidschat van een half miljoen pond sterling mee krijgt. Wat drommel, kerel, dat is toch geen kleinigheidje, zou ik menen. Hoe denk je daar zelf over ?

De jonge schilder had zich daarover zeker nog geen mening gevormd, want hij bleef zwijgend staan, strak naar de vloer kijkend.

Lord Aberdeen, die hem aandachtig had aangekeken, zag dat hij verbleekt was.

Wat Margie betreft, zij scheen de opmerking van haar vader maar half goed te keuren en zei bestraffend :

— Maar papa, hoe kunt u daar nu over spreken ? Zolets zegt men toch niet ?

— Dan zal ik mijn best doen er niet meer over te spreken, maar iedereen mag

weten, dat mijn dochter een half miljoen pond sterling mee krijgt. En laten wij nu eens over iets anders praten. U zei mij net, Mylord, dat dit jongmens iets moois bij zich had.

— Iets voortreffelijks, mijnheer, bevestigde zijne Lordschap.

— Kom er dan maar eens mee voor de dag, mijnheer... mijnheer... hoe is uw naam ?

— Ik heet José Darragos, mijnheer, antwoordde de jonge schilder, op wiens gezicht nu weer een blos van opwinding was te zien en van hoopvolle verwachting.

— U bent zeker geen Engelsman ? vroeg de bierbrouwer, terwijl hij even keek naar de zwarte lokken en de zuidelijke gloed in de ogen van de jongeman.

— Ik ben een Italiaan, mijnheer. Mijn vader heeft aan de zijde van uw landgenoten gevochten in de oorlog tegen Mussolini en ik ben in Engeland gebleven, omdat niets mij meer naar mijn eigen land trok, waar mijn beide ouders kort na de oorlog gestorven zijn.

— Heel interessant zei Jellybird ofschoon het hem in feite helemaal niets kon schelen.

Darragos had intussen zijn doeken gehaald en begon het pak opnieuw los te maken.

Margie keek vol aandacht en met grote belangstelling toe, terwijl zij nu en dan schuw naar de jonge kunstschilder keek.

Darragos had de doeken neergezet, en hield dat, waarop de vrouwenfiguur stond afgebeeld, op enige afstand aan Jellybird voor.

Deze keek er door zijn half dichtgeknepen ogen naar, sperde ze toen plotseling zo ver hij kon open, en barstte los :

— Wilt u, dat ik dat in mijn salon hang, mijnheer ? Dat kunt u toch niet menen.

— Dat heb ik dadelijk gezegd, merkte Coxon op, die dichterbij was gekomen, en er niet bijzonder op gesteld was, dat zijn nieuwe klant, een man, die zijn dochter een bruidschat van een half

miljoen meegaf, zijn schilderijen niet bij hem, maar bij de pasbeginnende schilder kocht, die bovendien nog wel een vreemde deling was.

Maar nu klonk de heldere stem van Lord Aberdeen, die zei :

— Ik verzeker u, mijnheer Jellybird, dat die vrouwenfiguur geniaal geschilderd is.

— Luister eens, Mylord, begon de bierbrouwer gewichtig. Ik voel bijzonder veel voor uw kennis, voor uw inzicht op het gebied van kunst, maar per slot van rekening moet ik zelf in mijn huis wonen en niet u. Al mijn kennissen zijn fatsoenlijke lui en wat zouden zij er wel niet van zeggen, als zij in mijn salon zo een... zo een... hoe zal ik het noemen, zo'n rare juffrouw ontdekken ? Nee werkelijk, dat gaat niet.

De jonge Italiaan had moeite het minachtend lachje te verbergen, dat om zijn lippen was verschenen, maar hij antwoordde toch hoffelijk :

— Het spijt mij, Mijnheer Jellybird, het schilderij blijft, zoals ik het geschilderd heb.

Margie wilde haastig tussenbeiden komen, misschien de jongeman wel vragen op zijn besluit terug te komen, maar een blik op zijn vastberaden gezicht deed haar zwijgen.

Haar vader echter riep :

— Dat kan ik niet kopen, vriend, het spijt mij werkelijk voor je, maar dan kan ik het niet nemen. Laat de rest maar eens zien.

Darragos nam het landschap uit het pak, en hield het zwijgend op enige afstand van Jellybird vast.

De bierbrouwer keek er enige tijd naar, met zijn dikke, rode vuisten in zijn zij gesteund en begon toen zwijgend het hoofd te schudden.

— Bevalt het u niet, mijnheer Jellybird ? vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

— Ik zou beter kunnen zeggen of het mij bevalt of niet, Mylord, als ik wist wat het eigenlijk moest voorstellen, antwoordde de bierbrouwer, nog altijd met het hoofd schuddend.

Zonder nog een woord te zeggen, nam de jonge Italiaan het doek weer op en

begon het pak dicht te maken.

In een oogwenk was Margie bij hem en fluisterde hem haastig een paar woorden toe, die blijkbaar erg plezierig waren, want er kwam een blos van genoegen op de wangen van de schilder.

Maar Jellybird scheen toch te voelen, dat hij wel iets goed te maken had aan de man, die zijn enig kind het leven gered had, een kind ter waarde van een half miljoen pond sterling.

Hij liep dus weer op Darragos toe, legde zijn zware hand op zijn schouder en zei joviaal :

— Wat je mij daar hebt laten zien, wel ik geloof, dat het niet zo kwaad was, zie je, maar, het was een beetje... hoe zal ik zeggen, een beetje petieterig. Heb je niet iets groter bij je, iets, dat een beetje in het oog springt, dat wat vult ? Ik houd nu eenmaal niet van die kleine lapjes linnen en als ik er voor betaal, dan wil ik ook een flink stuk in mijn kamer hebben. Wat denkt u er van Mylord ? vroeg hij weer aan de filantroop, die zich een beetje had teruggetrokken en zwijgend het kleine groepje bekeek.

— Als u aan mijn mening iets gelegen is, mijnheer Jellybird, dan wil ik u wel zeggen, dat volgens de meest gangbare mening, de kunstwaarde van een schilderij niet wordt afgemeten naar de oppervlakte in centimeters, die het beslaat.

De bierbrouwer krabde zich achter het oor en deed blijkbaar de grootste moeite om deze nieuwe en voor hem totaal vreemde stelling te verwerken.

Hij scheen daar echter niet in te slagen en daarom wendde hij zich weer tot de schilder en zei :

— Wat Mylord daar zegt, zal wel waar zijn. Want ik heb al eens beweerd, dat ik hem erg waardeer. Hij is een knappe en geleerde bol, maar ieder zijn meug, ik houd het nu eenmaal meer met de flink grote stukken. Hebt u niets van dat soort ?

De jonge Italiaan scheen even te aarzelen, maar een blik op het gezicht van het meisje scheen hem reden te geven om te antwoorden :

— In mijn atelier heb ik nog een paar doeken van ongeveer anderhalve vierkante meter, mijnheer. Is u dat voldoende ?

— Dat lijkt er tenminste al wat op, als er nog een flinke vergulden lijst omheen komt. Wat stellen ze voor ?

— Het afscheid van Hector en Andromache en de strijd tussen Achilles en Pericles onder de muren van Troje.

— Nooit van die lui gehoord, bromde de bierbrouwer voor zich heen. Zeker beroepsboksers ?

— Pardon, mijnheer Jellybird ; zij vochten wel met elkaar, maar niet met leren bokshandschoenen. Ze zijn trouwens al vierduizend jaar dood.

— Sakkerloot, wat een tijd ! riep Jellybird. Breng die dingetjes dan maar eens bij mij, dan kan ik zien wat het is. Kun je morgen komen ? Laten wij dat dan maar voor afgesproken houden.

Hij wendde zich weer tot Lord Aberdeen, om afscheid van hem te nemen, toen hem plotseling iets te binnen scheen te schieten.

Hij nam Darragos bij de arm en vroeg zachtjes :

— Ziet u kans om een gelijkend portret te schilderen ?

— Dat zou ik wel denken, mijnheer, antwoordde de jonge schilder.

— Luister dan eens. Over een paar weken is mijn dochter jarig en ik wilde haar een portret van mij cadeau geven. Zie je kans om mij uit te schilderen ?

— Dan zal ik heel hard moeten werken, mijnheer, antwoordde de jongeman, met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht.

— Het zou desnoods bij mij thuis kunnen gebeuren, maar als het vlugger gaat, wanneer u het in uw atelier schildert, dan ben ik tot uw dienst. Natuurlijk mag mijn dochter er niets van weten. Komt u dus bij mij thuis werken ? Dan lijkt het, dat u een of andere reparatie komt doen aan een of ander oud

schilderij. Kunt u morgen al komen ?

— Ik ben helemaal tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Darragos met 'n lichte buiging. Een buiging, zonder enige onderdanigheid, die Lord Aberdeen nog meer voor die jonge, talentvolle, maar nog onbekende schilder innam.

Een paar minuten later was de bierbrouwer met zijn knappe dochter verdwenen, terwijl de laatste afscheid van Darragos had genomen met een handdrukje, dat hem blijkbaar voor de vele onaangenaamheden schadeloos stelde, die hij in de kunsthandel van de heer William Coxon had ondervonden.

Toen de jonge schilder echter op zijn beurt de kunsthandel wilde verlaten, hield Lord Aberdeen hem staande en vroeg hem zachtjes :

— Wat vraagt u voor het landschap met de bomen ?

— Mylord, ik... ik weet werkelijk niet... stamelde Darragos. Om u de waarheid te zeggen, had ik er geen bepaalde som voor in gedachten. Ik heb zoveel teleurstellingen gekend. Ik heb de doeken al bij verschillende kunsthandelaars laten zien en overal zei men mij ongeveer hetzelfde als die kale ezel van net.

— Vindt u twee honderd pond voldoende ?

— Twee honderd pond ? herhaalde de jonge Italiaan, terwijl hij van blijdschap en ontroering verbleekte. Wilt u zeggen dat u voor die prijs het doek wilt kopen ?

— Dat wil ik. Ik vind het een bijzonder opmerkelijk werk. Hier hebt u mijn adres. Over twee uren ben ik thuis. Ik hoop, dat u mij dan het verkochte doek persoonlijk wilt komen brengen, wanneer het niet te veel moeite is. En breng dan ook een paar van uw laatste schetsen mee. Uw werk verdient wel, dat men er wat meer aandacht aan schenkt.

HOOFDSTUK III.

HET BEZOEK

Zodra Lord Aberdeen de huisdeur van het prachtige herenhuis in de Cromwell-street, met zijn sleutel geopend had, binnengegaan was en de deur weer had dichtgedaan, kwam een jongeman hem tegemoet :

— Blij dat je er bent, Edward, zei hij zacht, terwijl hij de ander de hand toestak. Ik heb een paar moeilijkheden met een sleutel ; het slot is erg ingewikkeld en het namaken is niet zo gemakkelijk gegaan, als ik het mij aanvankelijk voorstelde. Je bent laat, is het niet ?

— Het is waar, Charles, dat ik mij opgehouden heb, maar ik heb er geen spijt van. Laten wij naar de rookkamer gaan, dan kan ik het je op mijn gemak vertellen.

— Maar de sleutel dan ? vroeg de jonge man.

— Laat die sleutel voorlopig maar rusten ; dat heeft geen haast. De bank van Thomson loopt niet weg. Ik heb nu eerst een andere zaak op het oog, die nog heel wat meer kan opbrengen.

De man, die deze wonderlijke woorden gesproken had en die inderdaad wel eigenaardig klonken uit de mond van deze Lord, was John Raffles, en de man tegen wie dit gezegd werd was zijn trouwe en onafscheidelijke vriend Charles Brand, die het merendeel van zijn gevaarlijke avonturen had meegemaakt en misschien de enige man, die een blik had kunnen slaan in het ware karakter van de Grote Onbekende, die dit huis bewoonde onder de naam van Lord Aberdeen.

Ja, hij was de man, die de Londense politie handen vol werk gaf, op wiens hoofd al jaren een premie was uitgelooft van duizend pond sterling en die de jonge José Darragos bij zich had ontboden.

Raffles had de arm om de schouders van zijn vriend geslagen, toen zij beiden de hall door liepen, en bestegen nu de brede trap, die naar de eerste verdieping liep, waar de rookkamer lag, een in Arabische stijl gemeubileerd vertrek met een ruime erker, dat uitzicht gaf op de tuin, op dit ogenblik in gouden herfststros pralend.

Zodra de twee vrienden waren gaan zitten in gemakkelijke, met zijden kussens beklede stoelen en een sigaret hadden opgestoken, begon Raffles Brand te vertellen, wie hij net ontmoet had.

Toen hij klaar was, vroeg Brand, die aandachtig geluisterd had :

— En schildert die jonge Italiaan werkelijk zo verdienstelijk ?

— Luister eens, beste kerel. Ik steun dikwijls jonge kunstenaars, maar ik overdrijf het niet. Ik ben niet zo dwaas om geld te verspillen aan kerels, die het nooit verder zullen brengen dan het verven van een tafel of op zijn best het schilderen van letters op een winkelpui en ik geloof, dat ik daar heel goed aan doe, want anders zou ik die knoelers nog steunen ook. Zeker, wat Darragos schildert, dat is ongewoon, het is fantastisch, het is zeker nog nooit gezien : het doet een beetje denken aan van Gogh ; in ieder geval vertoont het de sporen van een echt talent en daarom

heb ik een van zijn doeken gekocht, waarmee ik twee vliegen in één klap sla. Ik verrijk mijn verzameling met een mooi stuk, en ik geef de jonge man moed om verder te gaan.

— Het is wel eigenaardig, dat je in de kunsthandel van onze vriend Coxon die verschrikkelijke Jellybird ontmoette.

— Ken je hem ?

— Maar Edward, heel London kent hem toch. Het is onmogelijk om hem niet te kennen. Zijn reusachtige knalgele auto, is in de hele stad bekend, zonder overdrijving. Hij heeft een loge in bijna alle schouwburgen, ofschoon hij evenveel verstand heeft van muziek en toneel, als een koe van koorddanssen, en hij houdt er twee racejachten op na ; hij heeft een stal met renpaarden, waar de koning jaloers op zou kunnen zijn en waaruit twee paarden hem al hoge prijzen hebben laten verdienen ; hij slaat geen enkele Derby over, noch een Grand Prix, noch een wedren in Hoppegarten ; hij strooit met zijn geld op iedere fancy-fair en er is maar één ding dat hem ontbreekt.

— En dat is ?

— Hij zou zo dolgraag in aanraking komen met de adel.

— O ! Wat dat betreft, zal er misschien vlugger aan zijn hartewens worden voldaan, dan hij verwacht, al is het dan misschien op een enigszins andere manier, dan hij zich had voorgesteld, zei Raffles op eigenaardige toon.

— Wat bedoel je ? vroeg Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek.

— Wel, met mij zal hij in aanraking komen. Met John Raffles, met Lord Edward Lister. Je zult toch onmogelijk kunnen ontkennen, dat geen man een beter object is voor een vakkundige kapitaalsvermindering.

— Ik zeg niet, dat het wild de moeite niet loont, maar ik vraag mij zelf af of het wel zo gemakkelijk zal zijn in zijn huis binnen te komen.

— Ken je zijn huis ?

— Ja, ik weet wel waar het staat. Ik ben er een paar keer langs gereden met mijn motor.

— Helemaal toevallig ? vroeg Raffles met een tinteling in zijn staalgrijze ogen.

— Ik verzeker je, dat het louter toeval was, antwoordde Brand haastig. Maar ik heb toch instinctmatig de plek eens opgenomen waar de vesting van die rijkdaad zich bevindt.

— Je gebruikt daar een woordkeus, die in de verte aan forten en bunkers herinnert, kwam Raffles glimlachend. Zo erg zal het wel niet zijn.

— Nu, zijn huis heeft toch wel iets van een vesting weg, het is namelijk uit hardsteen opgetrokken en uit graniet. Marmer en andere edele steensoorten ontbreken ook niet. Het ligt in Sloane Street, dicht bij Soho Square, het is splinternieuw, en speciaal voor hem gebouwd ; het moet bijna een miljoen pond sterling gekost hebben en het is ingericht met een weelde, die iemand het hart in het lichaam doet omdraaien.

Raffles draaide Brand haastig zijn scherpgetekend gezicht toe.

— Hoe weet je dat ? vroeg hij. Ben je er binnen geweest ?

— Nee, ik ben er zelf niet geweest, antwoordde de jonge man. Ik heb het gehoord van een van de leden van de Windsor-Club, van de jonge Graham Greene, hij heeft er een paar keer een bezoek gebracht en hij raakte niet uitgepraat over de barbaarse weelde, zoals hij dat noemde, die er in het huis houden van de bierbrouwer heerste. De man schijnt geen grijntje smaak te hebben en ik heb mij laten vertellen, ik durf echter niet instaan voor de waarheid, dat men alle mogelijke moeite heeft moeten doen om hem te beletten, de prachtige kopieën van marmeren beelden, uit het Louvre afkomstig, te laten vergulden, omdat hij het wit van het marmer zo 'n koude kleur vond !

— Dat verwondert mij niets van die man, antwoordde Raffles schouderophalend. In de kunsthandel van de heer Coxon heb ik al opgemerkt, dat onze vriend Jellybird bijzonder rijk is, maar dat zijn kunstzin, helaas, geen gelijke tred heeft gehouden met de toename van zijn vermogen. Hij heeft namelijk de jonge Darragos, van wie ik je net ver-

telde gevraagd om met een paar doeken bij hem te komen; maar zij moesten vooral flink groot zijn.

Brand barstte in lachen uit en vroeg toen:

— Is zijn dochter van hetzelfde kaliber?

— Nee, gelukkig niet. Vermoedelijk heeft hij het meisje naar een kostschool gestuurd en daar zal zij wel geleerd hebben, de schilderijen anders te beoordelen dan naar de grootte. Ik kreeg de indruk, dat zij alles behalve gesticht was over de opmerkingen, die haar vader ten beste gaf. Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik meen te hebben gezien, dat de knappe Margereth Jellybird voor de jongeman, die haar het leven redde, zelfs nog meer belangstelling koestert dan hij normaal zou kunnen verwachten.

— En hij?

— Wel, ik geloof, dat hij dat lieve kind erg graag mag, maar hij is een trotse vent en het zou mij absoluut niet verwonderen als haar rijkdom hem afschrikte; trouwens, als ik het karakter van onze vriend de bierbrouwer in die korte tijd goed doorzien heb, dan geloof ik wel te mogen zeggen, dat hij er geen ogenblik aan zou denken zijn dochter te geven aan iemand, die nog pas op de onderste trede van de maatschappelijke ladder staat, en die het, volgens hem wel nooit verder zal brengen dan een talentvol kladschilder.

— Dan lopen wij dus kans, nog een soort familiedrama bij te wonen, zei Brand lachend. Ik ken het meisje vluchtig, op het tennisveld wel eens gezien, en ik meen te kunnen verzekeren, dat zij zich niet zonder verzet zal neerleggen bij een besluit van haar vader, dat niet met haar eigen wensen overeen komt.

— En de vader lijkt mij een koppige, oude ezel antwoordde Raffles overtuigd. Een man, die zo trots is op zijn geld, en die vast overtuigd is, dat hij zich persoonlijk jegens zijn land verdienstelijk heeft gemaakt, door tijdens de oorlog enige miljoenen te verdienen. Ik weet niet wat het is, Charles, maar een zeker voor gevoel zegt me, dat mijn rol

in deze geschiedenis nog niet is uitgespeeld.

De beide vrienden bleven nog enige tijd over het onderwerp doorpraten en daarna ging Brand weer aan zijn werk, dat voor het ogenblik hierin bestond, dat hij in een geweldig dik register knipsels uit verschillende voorname bladen uit de meeste Europese hoofdsteden plakte en dan achter in dat dikke boek in het kort de inhoud vermeldde.

Het was een lastig karweitje, dat veel aandacht vereiste en vooral veel geduld. Maar Brand mocht zich gelukkig prijzen, dat hij beide eigenschappen in ruime mate bezat.

Ongeveer anderhalf uur later kondigde de grijze butler van Lord Aberdeen, de oude Gaston, het bezoek aan van José Darragos.

De jongeman had zich deze keer de weelde van een taxi veroorloofd, en dat mocht ook wel, want behalve het door Raffles gekochte doek, had hij nog een lijvige en hele zware portefeuille bij zich.

Hij werd in de met verfijnde smaak gemeubileerde ontvangkamer gelaten, waar Raffles hem een ogenblik later begroette.

— Het doet mij genoegen, mijnheer Darragos, dat u aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven en hier gekomen bent om mij persoonlijk uw werk te komen brengen, begon Raffles. En wilt u nu zo goed zijn en mij eens wat van de inhoud van uw portefeuille te laten zien.

De jonge Italiaan maakte de banden los, waarmee de portefeuille was toegebonden en begon Raffles zijn schetsen te tonen.

Deze zag met zijn geoefend oog direkt dat er heel wat bij was, dat de beginner verried, die zich zijn weg nog zocht, maar daarnaast waren er een paar schijnbaar onbetekende krabbels, van een onmiskenbaar zich ontplooiend talent.

Raffles legde enige van deze schetsen opzij en toen hij de hele portefeuille had doorgekeken, vouwde hij de witte, gesplinterde handen om de knieën, keek Darragos een ogenblik onderzoekend aan en begon toen:

— Ik geloof, dat u er niet de man naar bent, om u snel te laten beïnvloeden en dat is maar heel goed ook. Als u uw eigen weg volgt, en u daarvan niet af laat leiden door zogenaamd welwillende critici, dan zult u het ver brengen. Ik ben overtuigd, dat u de waarheid kunt horen, en daarom voeg ik er aan toe, dat uw techniek beslist nog niet volmaakt is, en dat u ernstig zult moeten blijven doorstuderen. Ik zeg u dit, niet om u te ontmoedigen, en ik geloof ook niet, dat u gauw het hoofd laat zakken. Ik zeg het alleen om u aan te sporen, de ingeslagen weg met moed te blijven volgen, dan ben ik er zeker van, dat u over enige jaren genoemd zult worden onder de eerste schilders van het land, tenminste wanneer u dan nog niet naar uw eigen land terug bent.

— Ik dank u voor uw welwillende woorden, Mylord, zei Darragos, met een gezicht waarop een tevreden glimlach was verschenen. Wat uw laatste opmerking betreft, ik heb voorlopig helemaal geen reden om naar mijn land terug te gaan. Integendeel, ik wil niets liever dan in Londen blijven, om hier te studeren en te werken. De Engelse hoofdstad heeft altijd een hele grote aantrekkingskracht op mij uitgeoefend. Er zijn hier zoveel onvergelijkelijke motieven. Ik denk hierbij aan de Tower Bridge, aan de haven, aan de plekjes aan de Theems, aan de prachtige parlamentsgebouwen, aan de Westminster Abdij, en aan zoveel andere prachtige onderwerpen.

— En zijn dat de enige redenen, die u hier houden, mijnheer Darragos? vroeg Raffles, terwijl hij de jongeman een beetje spottend aankeek.

Darragos antwoordde niet, maar hij werd nog roder en begon met een door niets gemotiveerde haast zijn schetsen weer in te pakken.

Maar dit zwijgen was welsprekend genoeg en Raffles vroeg dan ook niet verder.

Maar toen Darragos zijn hand uitstak naar de schetsen, die opzij waren gelegd, riep Raffles uit:

— Wacht even, die schetsen houd ik, tenminste, wanneer u er niet bepaald

op gesteld bent, ze om de een of andere reden te behouden. Deze ene stelt namelijk een dame voor, die ik mij meen te herinneren. Ik moet haar nog niet lang geleden hebben gezien. Wacht eens, nu schiet het mij al te binnen, het is Miss Margie Jellybird, nietwaar?

José Darragos stond half afgewend en in die houding knikte hij bevestigend, zonder op te kijken.

— Dat hebt u zeker uit het hoofd getekend? vroeg Raffles glimlachend, zonder schijnbaar te letten op de verwarring van de jonge schilder.

— Ja, Mylord.

— Dan moet ik u mijn compliment maken. Het is niet alleen buitengewoon goed gelijkend, zo goed alsof het origineel verscheidene keren voor model had gezeten, maar er zit leven in, en dat kan men van een groot aantal portretten, helaas, niet zeggen. Wilt u mij dit portret verkopen?

— Excuseer mij, Mylord, u bent heel goed voor mij geweest, ik weet het maar al te goed, hoeveel ik u te danken heb, maar ik zou liever geen afstand doen van dit portret, ik heb er nog een van iemand anders, en dat is, geloof ik, beter dan dit.

— Zoudt u denken? vroeg Raffles glimlachend. Maar als ik nu persé dit portret wilde hebben, als ik u vijfhonderd pond bood voor deze eenvoudige potloodkrabbel?

— Het spijt mij, Mylord, maar echt, ik zou dit portret liever niet afstaan.

Met een snel gebaar gaf Raffles hem de schets en klopte Darragos op de schouder, terwijl hij zei:

— Onder deze omstandigheden is er natuurlijk geen sprake van, dat ik deze schets zou willen houden, beste Darragos. Hier hebt u haar. U zult mij echter de opmerking ten goede moeten houden, dat u er wel heel erg opgesteld moet zijn, om een bedrag te weigeren, dat ongeveer tien maal te hoog is; maar wij zullen nu niet verder over de zaak spreken. Ga nu zitten, alstublieft, dan zal ik even een cheque voor u uitschrijven.

Raffles haalde zijn chequeboekje te

voorschijn en vulde snel een cheque in, die hij de jongeman toestak.

Terwijl hij zijn vulpenhouder dicht schroefde, begon hij weer :

— Vertel mij eens, heb ik u in de kunsthandel van Coxon niet horen zeggen, dat u de volgende week met een paar doeken bij mijnheer Jellybird zou komen ?

— Zo is het, Mylord.

— Mag ik die doeken niet eens komen bekijken in uw atelier ?

— Uw komst zal een grote eer voor me zijn, Mylord, antwoordde Darragos met een kleur van blijdschap. Maar tot mijn spijt kan ik u die twee schilderijen niet laten zien.

— Waarom niet als ik vragen mag ?

— Omdat ze nog niet geschilderd zijn, Mylord.

— U zou dus in een week tijds twee zulke moeilijke onderwerpen moeten schilderen ?

— O, dat is zo moeilijk niet. Van het ogenblik af, dat zij bestemd zijn voor de heer Hannibal Jellybird, antwoordde de jonge Italiaan, met een minachtend schouderophalen, maar terwijl zijn ogen ondeugend glansden. Hij vroeg om grote schilderijen, ik wilde hem graag tevreden stellen, en daarom heb ik hem die twee doeken toegezegd.

— Maar als hij ze nu weigert ? Als hij ze niet naar zijn zin vindt ?

— Dan is er nog niet veel aan verloren, Mylord. Ik kan ze gemakkelijk in een paar dagen klaar krijgen. Ik geloof, dat mijnheer Jellybird niets anders verlangt dan een zo dik mogelijke laag verf, veel vermiljoen, veel kanariegeel en, als het kan, ook nog een beetje bladgoud. Denk eens aan wat ik kan maken van de helm, het schild en het zwaard van Hector, van de strijdswagens en van de rode tuniek van Andromache. Het ene prachtig verguld, het laatste knalrood. Ik verzeker u, dat hij ervan zal smullen ; maar hij hoeft er niet meer voor te betalen dan tien pond per stuk.

— Het is een goede grap, maar hebt u wel eens aan de gevolgen gedacht ? Dan zal ik u eens wat vertellen. Jelly-

bird is erg trots op zijn schilderijen. Wie hem bezoekt, wordt het eerst naar zijn wapenverzameling en daarna naar zijn schilderijencollectie gebracht. Daar zullen ook uw twee oleogravures hangen en hij zal aan iedereen, die het horen wil, vertellen, dat die geschilderd zijn door José Darragos. Dat is één. Voor mensen, die geen verstand hebben van schilderijen betekent dat absoluut niets, maar de kenners zullen natuurlijk meesmuilend naar uw fantastisch gekladderde schilderijen kijken en bij zichzelf denken, dat u een zekere roem zou kunnen verkrijgen als leverancier van opwindende taferelen op de buitenkant van een kermisttent. Maar er is nog méér. Die mijnheer Jellybird is niet de enige van die naam. Hij heeft een dochter, een hele knappe dochter, die u misschien niet helemaal onverschillig is. Zij weet meer van schilderijen af dan haar vader en zij zal dadelijk zien, dat u hem een paar absoluut waardevol geverfde lappen in de handen hebt gestopt. En ik zou niet graag gedwongen worden van te voren te moeten zeggen, hoe zij die grap zou opnemen. Misschien zou zij het heel grappig vinden, maar misschien zou zij zich beledigd voelen. Zelfs tegenwoordig vindt men van die jonge meisjes, die er desnoods in zouden toestemmen er met u van door te gaan, maar die het niet zouden kunnen vergeven, als u haar vader een raar figuur liet slaan, en nu moet u zelf maar eens uitmaken wat het beste is volgens u.

De jonge schilder had aandachtig geluisterd en gedurende het laatste gedeelte van Raffles' toespraak had hij het hoofd gebogen, terwijl hij nu en dan een schuwe blik op de spreker wierp.

Enige tijd nadat Raffles gesproken had bleef de jonge schilder onbeweeglijk voor zich uitstaren en toen keek hij met een ruk op en zei :

— Ik geloof, dat u gelijk hebt, Mylord. Ik wil van mijn hart geen moordkuil maken. U schijnt al te veel geraaden te hebben, en daarom mag ik het u wel toevertrouwen, dat alleen uw laatste bezwaar voor mij waarde heeft.

De zwarte ogen van de Italiaan schitterden gultig, toen hij verder ging :

— Het is wel jammer, dat ik het moet laten, want ik had er mij veel van voorgesteld. Wat uw eerste protest betreft, ik zal de kenners wel gauw verplichten tot de bekentenis te komen, dat ik wel beter kan schilderen, dan de beide schilderijen, die in de zaal van mijnheer Jellybird zouden hangen, maar intussen zit ik er nu knap mee in, want ik heb hem die twee doeken beloofd.

— Hebt u niets anders van enige omvang ? vroeg Raffles. U weet toch wel, dat onze man op de eerste plaats op de afmetingen let ?

— Wacht eens, ja zeker, ik moet nog een heel groot doek hebben, bijna twee meter hoog. Het dateert uit mijn eerste jaren en stelt, geloof ik, het binnenste van een Italiaans wijnhuis voor.

— Komen er vaten op voor ? vroeg Raffles haastig.

— Oh ja, beslist.

— Dan is de zaak in orde. Breng hem dat en hij zal er meer prijs op stellen, dan op het afscheid van Hector en Andromache, al was dat ook door een

Michael Angelo geschilderd.

De beide mannen waren opgestaan en de jonge schilder maakte aanstalten om afscheid te nemen.

Maar Raffles hield hem nog even terug en zei :

— U gaat toch het portret van de heer Jellybird schilderen ?

— Ja, Mylord.

— Wanneer begint u daarmee ?

— Morgen, denk ik.

— Nu, ik wens u veel succes, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de jonge schilder de hand drukte.

Darragos keerde zich op de drempel nog eens om en zei dankbaar :

— En ik ben u erg dankbaar, Mylord, omdat u de eerste bent geweest, die mijn werk heeft gewaardeerd. Ik weet zeker, dat mij dat geluk zal aanbrengen. Ik kan nu tenminste de eerste tijd onbezorgd leven en ik zal de wereld laten zien, dat zij zich vergiste, toen zij dacht, dat zij mij over het hoofd kon zien.

En met deze woorden verdween de jonge Italiaan terwijl Raffles glimlachend achterbleef.

HOOFDSTUK IV.

DE EERSTE ZITTING

Brand had Raffles niet veel gezegd over het huis, waarin de miljonair-brouwer woonde.

Het was inderdaad weinig minder dan een vesting; het scheen wel gebouwd te zijn om de eeuwen te kunnen trotseren.

Het huis lag aan het eind van de straat en was daarvan gescheiden door een tuin met prachtige bomen en vol kostelijke bloemperken.

Nuchter bekeken, was het huis veel te groot voor het kleine huishouden van de bierbrouwer, dat alleen maar bestond uit de heer des huizes, zijn echtgenote en zijn dochter.

En toch was het maar nauwelijks groot genoeg om alles te kunnen bergen wat de miljonair er in de loop van de jaren had opgeslagen.

Daar was om te beginnen de wapenverzameling van Jellybird, die terecht doorging voor een van de meest volledige, partikuliere kollekties in heel Londen en die zeker verscheidene duizenden ponden waard was.

Een hele zaal op de tweede verdieping, met vijf ramen aan de straat, was nodig geweest om die kostbare verzameling te kunnen bergen.

Daar hingen langs de muren, of daar lagen in vitrines van mahoniehout allereerste moordtuigen, die de mens in de loop der eeuwen had uitgedacht, om zijn naaste van het leven te beroven.

Had de heer Jellybird verstand van deze wapens?

In geen enkel opzicht, maar het was modern, om er een wapenverzameling

op na te houden en daarom bezat de bierbrouwer deze sublieme collectie, die zelfs enige historische stukken bevatte, zoals de bijl, waarmee de arme Anna Bolijn haar jonge leven op het schavot eindigde.

Dan was er een muziekzaal, een niet veel kleiner vertrek, waarin twee grote Bechtsteinvleugels stonden, een harp, een paar mandolines, en verder een tiental gemakkelijke stoelen. Het was in één woord een kleine concertzaal.

Vervolgens was er een gymnastiekzaal.

Het behoeft geen vermelding, dat de h. Jellybird zelf hier maar hoogstzelden een voet zette, want zijn buitensporige dikte maakte het hem ten enemale onmogelijk, een andere sport te beoefenen dan auto rijden.

Maar een des te drukker gebruik van deze zaal werd gemaakt door zijn knappe dochter, die dol was op schermen, en met haar vriendinnen uren in dit vertrek kon doorbrengen, om er aan de ringen, de brug, de rekstok, het paard en andere turninstrumenten te werken.

Maar hiermee was de reeks vertrekken in het grote huis echt nog niet uitgeput.

Er was een kolossale badkamer, grotendeels in marmer uitgevoerd, met een bassin, dat niet misstaan zou hebben in de bungalow van een filmster, en waarvan de bouw een vermogen vertegenwoordigde. Er was een serre, vol uitheemse planten; er was een bibliotheek, met ongeveer tienduizend boeken, waarvan er misschien tien of twintig wel eens open waren geweest. Er was een ont-

vangstsalon, even groot als een plein, er was een danszaal, die nog groter was, met een afzonderlijke loge voor het orkest; er was een eetzaal, afgrijselijk overbodig; dan was er nog een biljartkamer, een rookkamer, een werkkamer voor de heer des huizes, waar hij echter alleen kwam om er zijn middagslaapje te doen, twee boudoirs, een voor mevrouw en een voor de dochter, en een groot aantal slaapkamers, gedeeltelijk bestemd voor de logeergasten en allen ingericht met een luxe, die de bezoeker een ruim idee moest geven van de rijkdommen, waarover de bezitter van dit huis beschikte.

Niet alleen aan de voorkant, maar ook aan beide zijanten en de achterzijde was het huis omgeven door een grote tuin.

Het was op de dag, volgende op het bezoek van de jonge Italiaanse schilder aan Raffles, toen een deftig geklede huisknecht, met een gladgeschoren gezicht, met afgemeten passen op de huisdeur toeliep, waaraan net was gebeld.

Het was omstreeks half elf in de ochtend.

De huisknecht trok de zware voordeur open en keek in het gezicht van José Darragos, die hij blijkbaar nooit had gezien.

Toen gleed zijn blik naar de schilderdoos, die de jongeman in de hand hield, om tenslotte te blijven rusten op de slappe viltten hoed, die de sporen droeg van langdurig gebruik.

— U wenst? vroeg de deftige bediende, tamelijk afgemeten.

— Ik wens bij mijnheer Jellybird te worden toegelaten, antwoordde Darragos.

— Op dit uur? vroeg de bediende, op een toon, zo verontwaardigd, alsof men hem had voorgesteld, majesteitschennis te plegen. U meent toch zeker niet, dat u mijnheer nu wilt spreken?

— Ik kom niet om hem te spreken, goede vriend, ik kom om hem te schilderen, antwoordde Darragos kalm. Hier is mijn kaartje, ga dat maar aan uw meester brengen, hij verwacht mij.

De bediende wierp nog een besluite-loze blik op het kleine stukje karton en wees toen de bezoeker zwijgend een plaats aan op een van de zware eikenhouten banken, die langs een van de muren van de grote hal geplaatst waren.

Daarop sloot hij de huisdeur weer en ging de brede trap op aan het einde van de hall, die naar de gaanderij liep.

Het volgend ogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

Maar in zijn plaats verscheen er iemand anders in het gezichtsveld van de jonge kunstenaar, die in zijn ogen heel wat aantrekkelijker moest zijn.

Het was Margie, de knappe dochter van de bierbrouwer.

Zij moest beslist op wacht hebben gestaan, anders was het onverklaarbaar, hoe zij zo plotseling te voorschijn kon komen, juist op het ogenblik, waarop de knecht verdwenen was.

Haar lief gezichtje had een hoogrode kleur, toen zij naar Darragos toe kwam en hem de hand toestak.

— Laat mij u het eerst verwelkomen mijnheer Darragos, zei zij. U hebt mij het leven gered, en al hebt u zich destijds onttrokken aan mijn dankbetuigingen, nu zal het u niet meer lukken, mij te ontkomen.

De jonge schilder had de kleine hand die hem was toegestoken, lachend aangenomen, en zei, terwijl hij miss Margareth met zijn grote zwarte ogen door-dringend aanzag:

— Ik hoop, miss Margareth, dat wij goede vrienden zullen worden. Nu het toeval u weer op mijn weg heeft gebracht, nadat ik het voorrecht heb gehad, u uit het water van de Theems te redden, zou ik het spijtig vinden, als onze kennismaking weer moest eindigen. Maar daar schiet mij iets te binnen, voegde hij er op verschrikte toon aan toe.

— Wat dan? vroeg het meisje schalks.

— U mag eigenlijk helemaal niet weten dat ik hier ben.

— O wees maar gerust, dat hoeft toch

niemand te ontdekken.

— Weet u wat ik hier kom doen ?

— Natuurlijk weet ik het. U heeft met een vrouw te doen. U komt het portret van mijn vader schilderen.

— Hoe weet u dat ? Heeft uw vader het u dan verteld ?

— Niet in zoveel woorden, maar langs een omweg, ziet u. Hij heeft willen weten, of ik het aardig zou vinden een levensgroot portret van hem te hebben en daarna heeft hij er nog verscheidene keren over gesproken. Gisteren heeft hij het u gevraagd in de zaak van Coxon, en zich misschien verbeeld, dat ik niet hoorde wat hij zei. Maar ik heb goede oren en het is mij niet ontgaan. Ik zie u nu hier komen met een schilderdoos en ik zou al heel dom moeten zijn, als ik daar geen conclusies uit trok.

— Maar zorg in ieder geval, dat uw papa niet te weten komt, dat het kostbare geheim is uitgelekt, antwoordde de jonge schilder.

— Maar dat weet hij morgen heus wel, mijnheer Darragos, riep Margie uit, en haar ogen glansden spottend. Hij kan er, om te beginnen toch zijn mond niet over houden en dan met al die bedienden, denkt U soms, dat die hun mond zullen houden ? Ik durf er wat onder verwedden, dat papa er al vanmiddag aan tafel over spreekt.

Het jonge meisje zweeg, keek Darragos schuchter aan en vroeg toen :

— Vindt u het ongepast als ik u zeg, dat ik het heel prettig vind, dat u hier komt ?

— Ik weet niet of ik het ongepast moet vinden, maar in ieder geval vind ik het erg plezierig, antwoordde Darragos, en hij greep opnieuw het kleine handje en drukte er een kus op.

Op hetzelfde ogenblik klonken de voetstappen van de bediende opnieuw.

Margie trok snel haar hand terug, legde haar vinger op de lippen, en was vlug door de openstaande deur verdwenen.

Darragos keek haar na, en toen hij zich weer omkeerde, keek hij in het gezicht van de bediende, die hem kwam

zeggen, dat mijnheer Jellybird hem verwachtte.

Darragos volgde de huisknecht, die hem de weg zou wijzen en bestoeg de brede trap, om daarna door een brede gang tot voor een gebeeldhouwde deur te worden gebracht.

De huisknecht deed deze deur open, noemde de naam van de bezoeker, liet Darragos binnen en trok zich weer terug.

De jonge Italiaan was nu in het gezelschap van zijn opdrachtgever.

De heer Jellybird zat voor een geweldig groot bureau en had zich voor de plechtige gelegenheid extra deftig gekleed in een zwarte jas, met een hagelwitte boord en het haar keurig gefriseerd.

Hij stond op, kwam op Darragos toe en zei op zijn gewone luidruchtige toon :

— Blij dat je op tijd gekomen bent, kerel. Heb je daar je schildersrommel bij je ? Goed zo. Maar wat is dat ? Ik zie geen ezel. Waar heb je de ezel gelaten ?

— De ezel is al hier, mijnheer Jellybird, antwoordde Darragos, terwijl hij van opzij een veelbetekende blik op de bierbrouwer wierp. Ik heb hem vanmorgen vroeg al door een kruier laten brengen, ofschoon ik hem niet nodig zal hebben, want ik moet op de eerste zitting waarschijnlijk wel eerst een schets in houtskool van u maken.

— Houtskool ? herhaalde Jellybird wantrouwend. Je bent toch niet van plan een houtskooltekening van me te maken ? Ik moet verf hebben, beste, prima olieverf. De prijs komt er niet op aan, heb ik je al gezegd.

— Het wordt ook een olieverfschilderij, mijnheer Jellybird, antwoordde Darragos geduldig, maar eerst moet men altijd beginnen met een schets in krijt of houtskool. Pas later begint men te schilderen, begrijpt u wel mijnheer ?

— Ja, ja, het zal wel zo zijn. En zeg mij nu maar eens, hoe had u zich het portret eigenlijk voorgesteld ?

De jonge schilder monsterde de bierbrouwer van top tot teen, keek hoofdschuddend naar het doffe zwart van de

jas, naar het monumentale boord, om de hals van zijn opdrachtgever, naar de monsterachtige dikke, gouden horlogeketting, naar de fonkelend diamanten dasspeld, en tenslotte naar het gefriseerde haar en antwoordde toen :

— Om u de waarheid te zeggen, had ik er mij nog geen goede voorstelling van gemaakt, mijnheer Jellybird. Hebt u zelf geen idee ?

— Luister eens, jongeman. Ik ben met en door het bierbrouwen rijk geworden, en daar schaam ik mij beslist niet voor. Ik doe er zelf niet veel meer aan en laat bijna alles over aan mijn bedrijfsleider. Maar toch zou ik het wel aardig hebben gevonden, bijvoorbeeld in een van de brouwkelders te worden geschilderd, of leunend tegen een brouwketel, of zittend op een vat met gist of zo. Maar alles welbeschouwd heb ik dat plan toch maar laten schieten, omdat ik niet weet of het bij Margie wel in goede aarde zou vallen. Wat zou u er van zeggen, als ik zó ging staan ?

Met deze woorden stapte Jellybird op zijn bureau toe, leunde er met de gesloten rechtervuist op, stak de uitgespreide vingers van zijn linkerhand tussen de eerste en de tweede knoop van zijn jas, sloeg het ene been over het andere, zette een hoge borst en keek Darragos uitdagend aan.

De schilder keek een ogenblik zwijgend naar het schouwspel en zei toen :

— Kolossaal, mijnheer Jellybird. Een fiere, echt koninklijke houding. Ik ben echter bang, dat u dat niet lang zult volhouden, en daarom zou ik u wel willen voorstellen, gewoon achter uw bureau-ministre te gaan zitten. Het licht valt daar voortreffelijk op uw gezicht en handen. U hoeft zich dan beslist niet te vermoeien en u kunt een ongedwongen houding aannemen.

— Dat is nog zo kwaad niet, riep de bierbrouwer uit. Zeg dan maar hoe ik moet gaan zitten.

Darragos duwde hem in zijn stoel neer, verzette deze een paar keer, verplaatste een paar keer zijn eigen standpunt, verschoof herhaaldelijk de dikke rode handen van zijn onderwerp, haalde

zonder medelijden, zijn hand door het prachtige opgemaakte haar en was eindelijk met zijn werk tevreden, zo tevreden als hij in de gegeven omstandigheden maar zijn kon.

Daarop maakte hij de grote schilderdoos open nam er een groot schetsblok uit, greep naar een pijpje houtakool en begon in vlugge, rake lijnen de figuur van de heer Jellybird op te zetten, die als een standbeeld bleef zitten en blijkbaar nauwelijks adem durfde halen.

— U mag gerust bewegen, mijnheer, zei Darragos, na enige ogenblikken, glimlachend.

— Ik dacht dat dat helemaal niet mocht.

— Later pas, later ! Ik ben nu nog maar aan het schetsen en wanneer u uw hoofd niet te veel beweegt, dan ben ik ruimschoots tevreden. U mag gerust praten, als u wil.

Dit was nu een grote opluchting voor de heer Jellybird, want hij was een praatgraag man en het zou hem de grootste moeite gekost hebben, een half uur zijn mond te houden.

En zo begon hij direkt te vertellen over alles, wat hem na aan het hart lag. Dat wil zeggen, zijn grote rijkdommen.

Hij gaf de schilder een volledige beschrijving van het hele huis en bovendien van zijn villa in Torqua, van zijn landhuis in het zuiden van Schotland en van zijn bezittingen in het zuiden van Norfolk.

Hij beschreef hem verder tot in de kleinste bijzonderheden zijn racejachten, de stallen van zijn renpaarden, zijn vier of vijf auto's en zijn wapenverzameling, waarvan hij alle nummers zonder haperen achter elkaar opdreunde.

Een half uur later was er in het hele reusachtige huis geen theekopje, geen zilveren taartschap, geen suikerstrooier, of de Italiaan had er een hele precieze omschrijving van kunnen geven.

Hij wist hoeveel kleedgeld Margie kreeg, hij wist waar mevrouw Jellybird haar hoeden kocht, hij wist dat de familie de volgende zomer in het zuiden

van Frankrijk zou doorbrengen en hij kende zelfs de prijs van het gouden potlood waarmee de miljonair op dat ogenblik speelde.

En toen hij dat alles wist was de eerste schets ook klaar. Darragos stond op van zijn stoel, liep met zijn schets naar het licht en bromde goedkeurend.

— Mag ik het al zien ? vroeg Jellybird nieuwsgierig.

— Natuurlijk, mijnheer, antwoordde de schilder.

Jellybird kwam naast hem staan en keek geruime tijd naar de schets.

Toen zei hij een beetje aarzelend :

— Is die neus niet wat dik en groot ?

Darragos keek beurtelings naar het origineel van dit lichaamsdeel en naar zijn schets, en antwoordde toen ernstig :

— Dat is hij inderdaad, mijnheer Jellybird.

— Maar ik bedoel is mijn neus werkelijk zo groot ?

— Ik weet niet hoe u mijn antwoord zult opvatten, mijnheer, maar ik moet u zeggen, dat het werkelijk zo is.

— Alles goed en wel, maar ik ben bang dat u misschien een beetje overdreven hebt. Misschien kwam het door het licht. Om kort te gaan, ik zou de neus wat kleiner willen hebben.

De wenkbrauwen van de schilder trokken zich samen en een kort antwoord lag op zijn lippen.

Maar toen kwam plotseling het lieve gezichtje van Margie voor zijn geest en hij antwoordde kortaf :

— Als u wilt mijnheer, kan ik hem ook helemaal weg laten.

— Dat is nu ook weer niet nodig, jongeman, antwoordde de bierbrouwer geraakt. Ik wil alleen, dat ik niet geschilderd word met zo'n komkommer, zo'n knots, zo'n neus van niemandal.

Zonder een woord te spreken, pakte Darragos zijn houtskool weer veegde de neus weg, die het misnoegen van de eigenaar had opgewekt en tekende met een paar halen een nieuwe, die heel in de verte wel een beetje leek op het reukorgaan van mijnheer Jellybird, en die dus zijn kunstenaarsgeweten niet al te zeer geweld aan deed.

Weer kwam de bierbrouwer naast Darragos staan, en nu riep hij verheugd uit :

— Zo mag ik het zien. Dat is tenminste een menselijke neus en niet een van een rhinoceros. En vertel mij nu eens, wanneer u weer terug kunt komen.

— Morgen, als u wilt.

— Uitstekend. Ik reken er op.

HOOFDSTUK V.

AMOR IN DE KLEM

Er was ongeveer een week voorbij gegaan, na het eerste bezoek van de schilder in het prachtige huis van mijnheer Jellybird.

Hij had al tweemaal de hoge eer gehad aan de tafel van de miljonair te mogen aanzitten, heel intiem, alsof hij de gelijke was van die geldmagnaat. Hij had kennis gemaakt met mevrouw Jellybird en had haar leren kennen als een merkwaardige schrale en platte dame, het levende tegendeel van haar corpulente man, en waardoor het hem onbegrijpelijk leek dat de lieve Margie werkelijk haar dochter was.

Het schilderij begon al goed te vorderen.

Het was levensgroot, en voorlopig prijkte het in een brede, eikenhouten lijst.

In het midden van de werkkamer van de heer des huizes stond nu de zware ezel, waarop het doek geplaatst was.

Zoals Margie wel voorspeld had, was het geheim van haar verjaardag al op de tweede dag geen geheim meer, want mijnheer Jellybird had onmogelijk zijn mond kunnen houden.

Het meisje was dan ook al een paar keer stil het vertrek binnengekomen en op haar tenen toegeslopen, om te kijken hoe hij met vaardige hand het portret van haar vader op het doek wist te werken.

Zo kon zij geruime tijd naast Darragos staan en soms liet de schilder het penseel zakken, keek naar haar omhoog, pakte haar kleine hand en drukte

er een geluidloze kus op, wat gelukkig ongestraft kon gebeuren omdat de jongelui als het ware verscholen waren achter het grote schilderij, dat hen voor de heer Jellybird onzichtbaar maakte.

Snel en onweerstaanbaar was tussen de jonge schilder en de dochter van de bierbrouwer een band gegroeid, die iedere dag sterker werd.

Het was niet meer de dankbaarheid van het meisje jegens de man, die haar het leven had gered, het was een machtiger gevoel.

Darragos was net gekomen en schilderde zwijsend door.

Hij deed al zijn best, zijn fantasie te doen werken en een beetje uitdrukking te brengen op het bolle, rode gezicht, dat zo bijzonder veel gelijkenis vertoonde met een reusachtige tomaat. De deur ging zachtjes open, en Margie kwam binnen.

Voor de vorm had zij een borduurwerkje bij zich, ofschoon zij beter dan iemand wist, dat zij er in de letterlijke betekenis van het woord geen steek aan zou doen.

Terwijl haar vader strak en majestueus voor zich uitkeek, en haar niet eens scheen op te merken, liep zij op haar tenen naar José, overtuigde zich even, dat haar vader in zijn gewone Napoleon-houding ernstig en statig voor zich uitstaarde en hield toen met een vlelend gebaar de jonge schilder haar wang toe, die er, het palet ver van zich afhoudend, een kus op drukte.

— Wat was dat ? klonk plotseling de harse stem van Jellybird, zonder dat

hij evenwel het hoofd durfde omdraaien.

— Wat papa ? vroeg Margie onschuldig.

— Het was net alsof ik zojuist... maar ik zal me wel vergist hebben.

— Natuurlijk hebt u zich vergist, pa-paatje, antwoordde Margie bestraffend.

— Wat is dat nu ? Je weet nog niet eens wat ik zeggen wilde, kwam de bierbrouwer, die zich begon op te winden.

— O, dat hoeft niet, riep Margie vrolijk. U vergist zich wel eens meer in de laatste tijd. Blijf nu maar liever stil zitten, José... ik bedoel mijnheer Darragos is hard aan het werk.

Dit laatste kwam niet helemaal overeen met de waarheid, zeker niet in de betekenis, die mijnheer Jellybird er aan hechtte, want de jonge schilder was op dit ogenblik druk bezig, de kleine hand, die in de zijne rustte, met kussen te bedekken.

Het meisje boog zich over de schilder heen en fluisterde hem toe :

— Wanneer is het nu ?

— Na deze zitting. Over een uur spreek ik met je vader.

Het meisje kreeg een kleur als vuur en slaakte onwillekeurig een kreet van verrukking.

— Wat is dat nu weer ? riep Jellybird ongeduldig.

— Niets papa. Ik prik mij in mijn vinger, antwoordde Margie haastig.

— Merkwaardig. Vind je dat dan zo plezierig ? Je schreeuwde helemaal niet als iemand die zich pijn doet. Laat mijnheer Darragos nu rustig werken.

— Maar papa, ik val hem helemaal niet lastig.

— Dat doe je wel. Ga achter die ezel vandaan.

— Oo papa, hoe durft u dat van mijnheer Darragos zeggen, riep Margie verontwaardigd.

— Je weet heel goed, dat ik de houten ezel bedoel, meisje, riep de bierbrouwer boos. Als je vervelend wordt moet je de kamer uit.

— Hé nee papa, ik beloof u dat ik rustig zal zijn, antwoordde het meisje, en zij ging op een tabouret zitten en

keek vandaar naar de schilder, na met een kushand afscheid genomen te hebben.

Een half uur verstreek, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen stond het meisje onhoorbaar op, liep op Darragos toe, gaf hem haar hand en fluisterde :

— Ik moet nu boodschappen gaan doen met mama. Schrijf mij dadelijk hoe het gegaan is, als wij over een uur nog niet terug zijn.

— Dat beloof ik je schat, antwoordde Darragos, en plotseling vergat hij het portret, zijn werkgever, zijn palet vol verf, drukte het jonge meisje tegen zich aan en kustte haar op de lippen.

Margie slaakte een lichte kreet en tegelijkertijd klonk de bevelende stem van haar vader, die riep :

— Margie kom eens hier. Ga daàr zitten ! Maar wat drommel is dat nu, hoe kom je aan die verf op je japon ? Je ziet er uit als een wandelende regenboog.

Margie werd vuurrood, keek verschrikt naar haar witte blouse, die inderdaad alle kleuren van de regenboog vertoonde en stamelde toen :

— He, dat is vreemd. Hoe komt die verf daar ?

— Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten, riep haar vader dreigend.

— Naar buiten kijken, alstublieft, riep José, die zo de situatie wilde redden.

— En ik moet dadelijk met mama boodschappen gaan doen, riep Margie uit, die gretig die gelegenheid aangreep.

En vóór haar vader nog iets had kunnen zeggen, holde zij in de grootste verwarring het vertrek uit.

Nog een uur verstreek, en mijnheer Jellybird begon tekenen van vermoeidheid te geven.

José, die het zag, legde het palet en de penselen weg, stond op, rekte zich eens en zei :

— Voor vandaag zullen wij het er maar bij laten, mijnheer Jellybird, nog drie zittingen en het schilderij is klaar.

Langzaam begon hij zijn schilderdoos op te ruimen, telkens het gevreesde ogenblik verschuivend, waarop hij

met kloppend hart de vraag aan de miljonair zou stellen, die over zijn toekomst moest beslissen.

Maar eindelijk kon hij het onmogelijk langer uitstellen want de heer Jellybird had al een paar keer met verstolen blik op zijn horloge gekeken.

De jonge Italiaan vatte moed, schraapte zijn keel, kwam plotseling van achter de ezel te voorschijn, en begon met een stem, een beetje hees van ontroering :

— Meneer Jellybird, de zittingen zijn nu bijna ten einde en het ogenblik is nu gekomen, om u een voor mij hele gewichtige vraag te doen.

— O, ik begrijp het. U wilt het honorarium zeker graag vooruit hebben, riep de heer Jellybird, die zich absoluut niet kon begrijpen, dat er nog een gewichtiger vraag kon zijn, dan die betreffende geld.

— Het heeft met geld niets te maken, meneer Jellybird, alleen iets met het hart. Hebt u dan niets gemerkt ?

— Wel wat zou ik gemerkt hebben ? vroeg Jellybird onnozel. Ik weet helemaal niet waarover u het hebt.

— Daardoor maakt u het mij des te lastiger, mijnheer ! riep de schilder uit. Welnu, ik zal er niet langer omheen draaien. Het ligt als een last op mijn gemoed : ik houd van uw dochter en ik vraag u, mij haar tot vrouw te geven.

Als de schilder de bierbrouwer gevraagd had, de maan voor hem van de hemel te halen, dan had hij onmogelijk een meer ongelovig en verbluft gezicht kunnen zetten.

Hij staarde de jonge man met hoog opgetrokken wenkbrauwen en open mond aan, bewoog even zijn lippen zonder te spreken, en zei toen half fluisterend :

— Ik heb u zeker niet goed verstaan ? Zoudt u het nog eens willen zeggen ?

— Ik heb uw dochter Margie lief, mijnheer Jellybird en ik vraag u, mij haar tot vrouw te geven.

Weer keek de bierbrouwer de schilder een ogenblik zwijgend aan, alsof hij aan zijn verstand twijfelde en toen barstte hij los :

— Ik had dus wel goed verstaan. Nu,

ik moet zeggen, dat ik al heel wat heb zien gebeuren, maar dit is toch wel het toppunt. Zeg eens, jongeman, je hebt ze toch alle vijf wel bij elkaar ?

— Dat hoop ik tenminste, mijnheer Jellybird, antwoordde José, de vuisten ballend, en bleek van opwinding.

— Dat zou men toch niet zeggen, viel Jellybird uit. Weet je wel hoeveel mijn dochter meekrijgt ?

Je haalt de schouders op ? Je weet het misschien niet ? Een half miljoen pond krijgt ze mee.

— Maar dat is helemaal geen bezwaar, mijnheer Jellybird, stotterde José, die niet wist wat hij zeggen moest.

— Geen bezwaar zegt hij ! riep de razende vader. Geen bezwaar. Nee, dat dankt je de koekoek. Ik kan mij voorstellen, dat het geen bezwaar is, een half miljoen pond in de schoot geworpen te krijgen.

Darragos verbleekte, deed een paar stappen achteruit en riep toen verontwaardigd :

— Dwing mij niet om dingen te zeggen, mijnheer, waar ik later spijt van zou kunnen hebben ! Ik trouw haar niet om haar geld, maar omdat ik dol ben op haar. Houd gerust die miljoenen maar en geef mij daarvoor inplaats toestemming, dat is mij meer dan voldoende.

— Die toestemming weiger ik ! riep Jellybird, rood van drift. Ik weiger !

— Maar waarom ? Waarom, mijnheer ? drong José aan. Ik ben een fatsoenlijk man. Ik ben er van overtuigd dat men over een paar jaar mijn doeken met goud zal betalen !

— Ik trek geen wissels op de toekomst, jonge vriend ! bromde Jellybird. Mijn dochter is voor iets beters bestemd dan voor een schilder. Denkt je soms dat ik morgen aan de dag niet een baronet, een graaf, ja desnoods een hertog kan krijgen ? En u is nog niet eens beroemd. Waar zou je de middelen vandaan willen halen om haar te onderhouden, als ik haar niets meegaf ?

— Ik zou hard werken, mijnheer ! zei José zacht.

— Ja zou hard werken en honger lij-

den ! zei de bierbrouwer schamper. Nee, mijnheer Darragos, dat is allemaal niet voldoende om in aanmerking te komen als echtgenoot van Margareth Jellybird.

— U wilt dus met geweld een adellijke schoonzoon hebben, riep de jonge schilder bitter uit.

— Als hij dan niet van adel is, dan moet hij tenminste in andere opzichten uitblinken. Hij moet beroemd zijn. Noem het zoals je wilt, maar ik wil voor mijn dochter een man met een klinkende naam.

— Dus u weigert mij de hand van Margie ?

— Die weiger ik, of je naam moet als die van een beroemdheid genoemd worden in de «Times».

José was doodsbleek geworden en had de lippen opeengeklemd.

Hij zuchtte diep, greep naar zijn hoed, keek Jellybird nog eens schuw aan en zei toen :

— U wenst zeker niet, dat ik nu nog terugkom ?

— Waarom niet ? Het schilderij is toch nog niet klaar ? Ik verwacht u morgen op dezelfde tijd.

De schilder boog en verliet zwijgend het vertrek.

HOOFDSTUK VI.

HET BERICHT IN DE «TIMES»

Er waren drie dagen verlopen na dit gesprek in de werkkamer van Jellybird.

Het schilderij was klaar gekomen en tal van vrienden en bekenden van de bierbrouwer hadden er al een blik op mogen slaan.

Het gerucht scheen zelfs tot de pers te zijn doorgedrongen, want een criticus van de «Times» was al verschenen, een man met een zware snor, die lang naar het doek had gestaard en weer was vertrokken met de mededeling, dat hij te zijner tijd enige woorden aan dit gewrocht wenste te wijden.

Maar de stemming in het grote huis was intussen allesbehalve aangenaam te noemen.

Margie had een brief van de jonge schilder gekregen, waarin hij haar het treurig resultaat van zijn onderhoud met haar schatrijke vader had meegegeeld en sindsdien was het meisje neerslachtig en stil.

Haar vader had dit heel goed opgemerkt, maar met de verblinding, vaders eigen in zulke zaken, meende hij, dat het wel zou overgaan, en dat als eenmaal de ware Jozef zich kwam melden in de vorm van een graaf of een baron, zijn dochter wel weer zou «bijtrekken».

Wat Darragos betreft, hij had, nadat het schilderij klaar was, geen reden meer gevonden het huis te bezoeken, waar hij gedacht had zijn geluk gevonden te hebben.

Jellybird had hem het hoge honorarium uitbetaald, zwijgend en stroef, en daarna had de jonge schilder even stilzwijgend de kamer verlaten, waar hij

zulke aangename uren had doorgebracht.

Het was in de ochtend van de vierde dag, toen er op de deur van de slaapkamer van Margie werd geklopt, en het kamermeisje binnenkwam, met een blad waarop een kop chocolade en wat beschuitjes en de post.

Zij trok de gordijnen open, zodat het zonlicht ongehinderd de grote kamer kon binnen stromen en zette het blad op een tafeltje dicht bij het bed, na het meisje goede morgen te hebben gewenst.

Margie wreef zich de ogen uit, richtte zich in de kussens op, keek even op het kleine gouden polshorloge, dat op een standaard op het tafeltje stond en rekte zich uit.

— Hoe laat is het, Kate ? vroeg zij. Ik geloof dat mijn horloge stil staat.

— Het is half negen, Miss, antwoordde het meisje.

— Wat breng je me daar ?

— Niet veel bijzonders, Miss ! Maar één brief en die is niet van mijnheer Darragos.

— O ! Jij brutaaltje ! riep Margie, terwijl zij dreigend de vinger ophief. Wat is er nog meer ?

— Een paar tijdschriften, Miss, en de «Times».

— De Times ? herhaalde het meisje verbaasd. Wat moet ik met de Times doen ?

Zij strekte de hand uit naar het beroemde cityblad en ging verder :

— Als drukwerk. Wat betekent dat ? Papa leest toch de Times ?

— Welnee, Miss ! riep het kamer-

meisje uit. Hoe komt u daarbij? Mijnheer leest de «Daily Telegraph»!

Met een automatisch gebaar en tamelijk onverschillig maakte Margie het bandje los, en vouwde het blad open.

Zij sloeg twee, drie pagina's om, en eindelijk bleef haar blik rusten op een met blauw aangestreept artikel, onder de rubriek «Kunst en Letteren».

En nauwelijks had zij een paar regels gelezen, of zij slaakte zo 'n kreet, dat het kamermeisje verschrikt achteruit vloog, in de mening dat haar jonge meesters niet goed was geworden.

Margie vloog het bed uit, sprong, als uitgelaten rond en riep:

— Mijn peignoir, Kate! Vluc! Is papa al op! Ik moet hem spreken, ogenblikkelijk! O, ik wist wel dat het zou uitkomen! Gauw! Maak dat je wegkomt!

Stomverbaasd door dit optreden van Margie rende het meisje weg.

Een paar minuten later was Kate terug.

— Mijnheer wacht in zijn kamer op u Miss. Ik moet u echter zeggen, dat hij niet erg in zijn humeur is.

— Dat hindert niets! Ik zal hem er wel gauw in brengen, riep Margie overmoedig uit.

En met deze woorden holde het meisje de kamer uit, ijde een paar gangen door en bereikte eindelijk de kamer, waar haar vader op haar wachtte, inderdaad niet al te erg in zijn humeur.

— Wat heb je kind? vroeg hij direkt. Wat is er?

— Lees maar eens, papa! was alles wat het meisje kon uitbrengen, terwijl zij haar vader de «Times» in de handen drukte.

— Je ziet er zo opgewekt uit, staat er iets in het blad dat je zo vrolijk maakt? Ik heb niet veel zin om te lezen, lees het mij maar even voor.

— Zoals u wilt, papa!

Margie huppelde naar een sofa, wipte er met een lenige sprong op, en las het volgend bericht voor:

Een nieuw talent ontdekt!

Het was ons al enige tijd geleden ter ore gekomen, dat onze welbekende

stadsgenoot, de heer Hannibal Jellybird, een jonge Italiaan, die sedert enige tijd in Londen verblijft houdt, namelijk José Darragos, zijn portret liet schilderen.

Wij waren dezer dagen in de gelegenheid het schilderij eens te zien, en wij moeten getuigen, dat wij zelden een kunstwerk zagen, dat al op de eerste blik zo sterk getuigde van het merkwaardige talent van de kunstenaar.

De jeugdige schilder heeft de karakteristieke trekken van zijn werkgever met een merkwaardige gelijkenis weergegeven, en met een techniek, een meesterschap over de stof, welke men doorgaans alleen pleegt aan te treffen bij in de kunst vergrijsde schilders.

Wij moeten er op aandringen, dat José Darragos zo spoedig mogelijk een tentoonstelling arrangeert van zijn werk, want wij zijn er van overtuigd, dat hij nog een groot aantal doeken heeft, die het meer dan waard zijn te worden tentoongesteld.

Zijn schitterende penseelvoering, zijn kleurenmenging, zijn wijze van componeren, alles duidt er op dat hij een van onze grootste schilders aan het worden is en wij zijn er vast van overtuigd, dat deze nog zo jonge man binnen een paar jaren onder de ~~meest~~ beroemde schilders zal worden genoemd.

Men kan het van de heer Jellybird slechts op prijs stellen, dat hij deze jonge, veelbelovende schilder in de gelegenheid heeft gesteld te tonen wat hij kon.

Wij zijn niet zo onbescheiden geweest, naar de prijs te vragen, die onze welbekende stadsgenoot voor het prachtstuk heeft moeten betalen, maar wel kunnen wij onze overtuiging uitspreken, dat de rijksten in onze stad als het ware om José Darragos zullen vechten, en dat men zonder aarzelen duizend pond sterling voor een portret zal betalen.

Wij wensen er de heer Jellybird geluk mee, dat hij, naar wij vernemen

de eerste is geweest, om de grote talenten te erkennen van een jonge schilder, die, als wij goed zijn ingelicht, binnenkort door nauwere banden aan hem zal worden verbonden, dan die er bestaan tussen de opdrachtgever en de uitvoerder.

De heer José Darragos vragen wij slechts zijn tweede vaderland niet te vergeten, nu roem en rijkdom hem toelachen.

Schilders van zijn groot talent kunnen wij node missen!

Margie had onder het voorlezen van dit bericht een vuurrode kleur gekregen en toen zij de krant had neergegoid op de canapé, keken vader en dochter elkaar geruime tijd met open mond aan.

— Wat betekent dat laatste? stiet mijnheer Jellybird uit. Hoe komen die mensen van de Times er bij?

— Hoe kan ik dat weten, papaatje? vroeg Margie beschaamd. U gelooft toch niet, dat ik het de verslaggever heb verteld?

— Dat zou warempel de spuigaten uitlopen! riep mijnheer Jellybird uit. Margie keek haar vader eens goed aan.

En op zijn bol gezicht kon zij duidelijk lezen, dat hij helemaal niet zo verontwaardigd was, als hij het wel wilde laten voorkomen...

Zij kende de ijdelheid van haar vader, en zij begreep direkt, dat dit bericht in een blad als de «Times», met zijn deftige lezerskring, hem in de grond van zijn hart heel plezierig aandeed.

Te worden genoemd in het wereldberoemde cityblad, dat was altijd zijn ideaal geweest, en alleen daarom had hij al een paar keer een grote gift geschonken aan een Tehuis voor Invaliden, een Sanatorium, of een andere instelling, daarom had hij ook een gouden voetbalbeker gegeven, ter waarde van bijna duizend pond sterling, en daarom richtte hij ook een paar keer per jaar een groot en heel kostbaar feest aan in zijn vorstelijk ingericht huis.

En telkens gaf het hem een schok van genoegen, als hij zijn naam alleen al

vermeld vond in een enkel kort zinnetje. Maar dit was iets heel anders!

Deze keer werd hij verheven tot niets meer of minder dan een Maecenas, een kunstbeschermmer, die jonge, veelbelovende schilders de hand boven het hoofd hield!

En onmiddellijk nadat Margie dit ontdekt had, besloot zij, als een echte vrouw, partij te trekken voor deze gunstige gelegenheid.

Zij sprong op, holde naar haar vader toe, sloeg haar armen om zijn hals en legde haar hoofdje tegen zijn borst, misschien wel om de blos te verbergen, die over haar wangen vloog.

Toen vroeg zij vleierend:

— Nu denkt u toch zeker heel anders over José, papa? Nu zult u hem toch zeker niet meer afwijzen, wanneer hij aanzoek om mijn hand doet? Mag ik nu dadelijk een briefje schrijven, dat hij hier vanmiddag moet komen dineren, en dan inviteren we een paar vrienden, en dan maakt u onze verloving bekend?

— Hé, hé! Wacht eens even! Je loopt wel wat al te hard van stapel! riep Jellybird uit, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat dat stukje in de Times een totale verandering had teweeg gebracht in zijn gemoedsstemming en dat hij zelfs de jonge schilder al met andere ogen bekeek.

Want, nietwaar, als een blad als de «Times» met zo'n reputatie van onkreukbaarheid en bekwaamheid van zijn medewerkers van Darragos getuigde, dat hij binnen enkele jaren beroemd en rijk zou zijn, dan kon er ook niet langer aan worden getwijfeld.

Het hof zou hem opmerksaam worden gemaakt, misschien liet koningin Elisabeth of de hertog van Edinburgh zich wel eens door hem schilderen; dan zou hij zeker in de adelstand verheven worden; ook zijn vrouw zou een titel dragen en wie weet schoot er voor hem, die het genie als het ware «ontdekt» had, wel een benoeming tot knight over.

En zo sterk werd de bierbrouwer door deze heerlijke vooruitzichten meegesleept, dat hij zo kneedbaar werd als

was.

Hij trok zijn dochter aan zijn borst, streelde haar over het blonde haar en zei half gekserend, half ernstig :

— Moet ik je je zin dan maar geven?

Het meisje slaakte een kreet van vreugde, drukte haar vader een kus op ledere wang, danste het vertrek rond, terwijl zij in de handen klapte, en riep juichend :

— Wat heerlijk ! Wat heerlijk ! Ik ga dadelijk de brief schrijven, dan is hij van middag er nog ! Ik heb toch wel altijd gezegd, dat mijn José een genie was. Dank u, papaatje, dank u.

Nogmaals stormde zij op haar vader toe, en vloog met zulk een onstuimigheid, om zijn hals, dat hij bijna het

evenwicht verloor, om daarna naar haar kamer te hollen, en daar 't briefje te gaan schrijven, dat haar gehele geluk inhield.

Maar zij kwam nog een keer terug naar het vertrek van haar vader, om hem te verzoeken, een paar regels aan de jongeman te schrijven, waarin hij hem meedeelde, dat hij van mening veranderd was, en dat het hem een eer en een genoegen zou zijn, de man, die zijn dochter het leven had gered, als schoonzoon te mogen begroeten.

Dit schrijven werd bij de brief van het meisje ingesloten, en vervolgens weggebracht, zodat José Darragos het al anderhalf uur later in handen had.

HOOFDSTUK VII.

HET ONVERWACHT BESLUIT

Het was ongeveer zes uur in de avond, toen 'n paar auto's enige intieme vrienden van de heer des huizes, mijnheer Jellybird, brachten, die 's avonds zouden blijven dineren en getuigen zouden zijn van de aankondiging van de verloving van het jonge paar.

Zij werden in de weelderige gemeubileerde ontvangsalon gelaten, waar Jellybird hen in het volle besef van zijn waardigheid ontving.

Met een genadig glimlachje hoorde hij de lofbetuigingen aan over zijn inzicht, want de vrienden bleken de «Times» al te hebben gelezen.

Alleen was het voor iedereen een raadsel, de vader incluis, hoe het beroemde blad aan het einde van het stukje die zonderlinge zinspeling had kunnen maken op een nauwere verbinding tussen Hannibal Jellybird en de jonge Italiaanse schilder.

En Darragos zelf begreep er misschien nog het minst van.

Hij was omstreeks vijf uur in de middag verschenen en dadelijk had hij met de vader van zijn verloofde een ernstig gesprek gehad.

Maar een nog grotere verrassing wachtte de nieuwbakken schoonvader en zijn gasten.

Men wilde juist aan tafel gaan, toen het bezoek van de Italiaanse gezant werd aangekondigd.

Hij was in gezelschap van zijn vrouw, een aardige dame met grijze krullen, en een zachte oogopslag.

Zij waren voor komen rijden in een prachtige auto, die dadelijk weer was

vertrokken.

Dat gaf dadelijk een grotere consternatie.

Men begreep echter direkt, dat de gezant er op had gestaan, dadelijk persoonlijk de bierbrouwer geluk te wensen, evenals zijn jeugdige landgenoot.

Vuurrood van opwinding en trots, ging Jellybird de gezant tegemoet en bracht hem toen bij het pas verloofde paartje. De gezant, een rijzige man met een spierwitte baard en keurig onderhouden, glanzend wit haar, richtte in het Italiaans een paar welwillende woorden tot zijn landgenoot, en ging toen verder in het Engels zoals de beleefdheid vereiste.

Na enige minuten echter stond hij op, om weer afscheid te nemen.

Maar Jellybird zou zich liever in stukken hebben laten hakken, dan geen poging te doen, de gezant te dineren te houden.

Dat zou een eer zijn, die nog lange jaren op hem zou afstralen en misschien de zo vurig begeerde toegang tot de adellijke kringen zou verschaffen.

En hij vroeg dan ook :

— Ik hoop toch, Excellentie, dat u zo niet zult weggaan ? U zult ons toch, hoop ik, de grote eer aandoen mee aan te zitten ?

— Ik vrees misbruik te maken van uw welwillendheid, mijnheer Jellybird ! zei de gezant glimlachend.

— Helemaal niet, Excellentie ! riep Jellybird haastig uit. Het zou mijn doekter zo 'n groot plezier doen !

— Als Miss Jellybird mij dat beves-

tigt, dan ben ik gaarne van de partij ! zei de gezant op gulle toon.

Tien minuten later zat men aan tafel.

Een gezelschap van twaalf personen was aan de met vorstelijke weelde gedekte tafel verenigd.

De spijsen waren zo goed als men maar wensen kon, de gezant bleek een zeer geestig causeur te zijn, en helemaal niet trots, zoals Jellybird achter de rug van 'n buurvrouw om, zijn aanstaande schoonzoon influisterde ; de wijn was heel oud en van voortreffelijke hoedanigheid, en de heer Jellybird moest bekennen, dat hij een beetje aangeschoten was, toen hij tegen het dessert plechtig de verloving aankondigde van zijn dochter Margie met José Darragos.

Na het diner gingen de heren naar de rookzaal, en de dames trokken zich terug naar het boudoir van Margie.

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen een bediende de rookkamer binnen kwam en het bezoek aankondigde van een verslaggever van de «Times».

Jellybird keek verbaasd in de kring van de heren rond, aan wie hij juist vertelde, hoe hij nog geen tien jaar geleden met vaten sleepte, en herhaalde toen langzaam :

— Iemand van de Times ? Wat zou die nu van mij willen ? Zeg dat ik kom.

De bediende vertrok en de bierbrouwer wendde zich tot zijn gasten met de vraag :

— Excuseren de heren mij een ogenblik ?

— Wel natuurlijk ! Ga uw gang ! Blijf maar niet al te lang weg ! werd er geroepen.

Jellybird verliet de rookkamer, ging de trap af en stapte zijn werkkamer binnen, waar direkt een bejaarde heer haastig van zijn stoel opstond.

Nog vóór Jellybird iets had kunnen zeggen, begon de bezoeker :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Jellybird, dat ik u moet storen in een voor u zo heugelijk ogenblik. Mijn naam is Bliss. Ik ben redaktiesekretaris van de «Times», ik kom u namens mijn blad vragen, of u misschien in staat zoudt

zijn, ons enige nadere inlichtingen te verstrekken omtrent het bericht van mijnheer Darragos, dat op werkelijk raadselachtige manier in ons blad is gekomen.

Jellybird deed verbaasd een stap achteruit, en vroeg toen :

— Komt u mij bijzonderheden vragen ? U denkt toch niet, dat ik het bericht heb ingezonden ?

— Dat denk ik natuurlijk niet, mijnheer, antwoordde Bliss bedaard, hoeveel respect wij ook voor u hebben, wij zouden het stuk gewoon naast ons hebben neergelegd ! De zaak is, dat niemand bij ons weet, hoe het stuk in 's hemelsnaam in ons blad is gekomen.

— Wat is dat nu ? riep Jellybird luid. Weet u dat niet ? De kunstverslaggever van uw blad, die hier bij mij geweest is, zal het toch wel geschreven hebben ?

— Dat heeft hij juist niet, mijnheer Jellybird, antwoordde de journalist koeltjes. Er is maar één mogelijkheid : het stuk moet op de zetterij in de vorm zijn gemoffeld, maar het is nog niet duidelijk, hoe dat gebeurd kan zijn. De meesterknecht was ziek, en in zijn plaats deed een van de beste opmakers het werk, maar deze man verklaart pertinent, dat hij het stuk niet in handen heeft gehad ; ook heeft geen van de andere zettters het in handen gehad. Even vóór het opmaken van de vorm kwam de zieke meesterknecht terug, omstreeks twaalf uur in de nacht, bij het wisselen van de ploegen.

— En wat zegt hij er van ? vroeg Jellybird ademloos, die begon te voelen, dat hij lelijk voor de gek was gehouden.

— Dat is juist het vreemde van het geval, mijnheer. Een paar uur nadat het blad vanochtend uitkwam, dus nadat de meesterknecht van de nacht weer was afgelost door zijn collega van de dag, hebben wij iemand naar hem toe gestuurd en die kreeg tot zijn grote verbazing te horen, dat hij helemaal niet uit bed was geweest, op advies van de dokter !

— En komt u nu hier, om mij nog iets te vragen ? brulde Jellybird. Maar dan zijn het niet alleen suffers bij u.

dan zijn het gekken ! Want dan is het zelfs voor een buitenstaander zo klaar als een klontje, dat een bedrieger, de hemel weet wie, de plaats van de zieke meesterknecht heeft ingenomen, het bericht misschien zelf gezet heeft en het op het laatste ogenblik in de vorm heeft weten te smokkelen. Ik heb een neef, die zelf bij een groot blad is en ik weet hoe het er toegaat. De opmaker heeft zeker geen tijd gehad de boel nog eens goed na te zien en zo is het bericht in de krant gekomen. Maar wie, wie heeft me dit geleverd ?

Bliss haalde de schouders op en antwoordde :

— Wij doen al het mogelijke om er achter te komen, mijnheer, maar tot dusverre is het ons nog niet gelukt ! Het spijt mij natuurlijk meer dan ik zeggen kan, dat deze betreurenswaardige mystificatie juist met ons blad heeft moeten plaats hebben, vooral, om de gevolgen, die er voor u uit zullen voortvloeien, want wij begrijpen maar al te goed, dat u de verloving van uw dochter met mijnheer Darragos bezwaarlijk meer ongedaan kunt maken, zonder u voor Londen voor spot te zetten.

De heer Jellybird gromde, want hij begreep maar al te goed, dat de redaktie-sekretaris gelijk had.

Bliss had al weer zijn hoed gegrepen, maakte een buiging voor de ander en zel op vol meelevens :

— Wij zullen voorlopig niet meer op deze, ook voor ons zo hoogst onaangename zaak terugkomen, Mijnheer Jellybird ! Ik heb de eer !

En met deze woorden verliet Bliss het vertrek, terwijl Jellybird op de belknop drukte, om de huisknecht te waarschuwen, die de bezoeker moest uitlaten.

Hij draaide zich op zijn beurt om naar de deur, toen deze open ging, en de Italiaanse gezant binnenkwam.

— U Excellentie ? vroeg Jellybird verrast. U hebt toch niets gehoord... wat hier net gezegd is ? Wij spraken nogal hard.

— Ik heb het, integendeel, woord voor woord gehoord, beste vriend Jellybird, maar laat u dat vooral niet verontrus-

ten, want ik heb alle reden, er op mijn beurt zo weinig mogelijk over te spreken.

— U Excellentie ? vroeg Jellybird stom verbaasd.

— Ik. En het zal u gauw duidelijk worden, waarom. De man, die de taak overnam van de zieke meesterknecht... was ik.

Zonder iets te zeggen liet Jellybird zich achterover op een stoel voor het bureau neervallen en keek de gezant aan, alsof hij een spook zag.

Toen kwam het eindelijk stamelend over zijn lippen :

— U maakt zeker een grapje, Excellentie ? Ik heb natuurlijk niet goed verstaan.

— U hebt mij integendeel heel goed verstaan, beste kerel. U hoeft mij ook voortaan niet meer met de titel van Excellentie aan te spreken. Ik ben John Raffles...

Jellybird werd doodsbalek, wilde opstaan en greep met de hand naar de belknop, die op het blad van zijn bureau was bevestigd.

De Grote Onbekende keek er glimlachend naar en zei toen vriendelijk :

— Doe geen moeite, ik heb de draad net doorgesneden.

— Dan zal ik schreeuwen, dan zal ik mijn gasten te hulp roepen.

— Ook dat zou weinig helpen. Uw gasten slapen op het ogenblik. Ik ben zo vrij geweest, hen een Italiaanse sigaret van mijn vinding te laten roken en daarna zijn ze in een diepe slaap gevallen. Neem het mij niet kwalijk, dat ik van die gelegenheid gebruik heb gemaakt, de inhoud van hun zakken te inspecteren ? Laat ik u zeggen, dat mij de opbrengst niet mee viel. Ongeveer drieduizend pond, alles bij elkaar. Maar ik denk mij hier schadeloos te stellen en mijn lieve vrouw zal op haar beurt wel met een goede buit aan juwelen en diamanten terugkomen uit het boudoir van uw bevallige dochter. Laat ik hier aan toevoegen, dat ik mijnheer Darragos heb gespaard, hij is mij bijzonder sympathiek en ik hoop, dat het hem goed zal gaan in de wereld. Wat het

stukje in de «Times» betreft, ik geef u mijn woord van eer, dat het over een jaar al letter voor letter bevestigd zal worden. Ik gebruikte deze kleine truc alleen om u tot een beetje haast aan te sporen. Want ook uw dochter mag ik heel graag.

Jellybird had als het ware versuft geluisterd en vroeg nu toonloos :

— Wat wilt u van mij ?

— Wat een vraag ? riep Raffles spottend uit. Wat zou ik van een man als u die met miljoenen om zich heen kan smijten, anders willen dan geld ? Daar staat uw brandkast, een keurig en modern meubel, dat ik niet graag zou willen beschadigen. In de linkerzak van uw pantalon zit uw sleutelbos ; dat weet ik zo goed, omdat ik er speciaal op gellet heb, toen u in de rookkamer uw sigarenkastje opendeedt. U hebt dus niets anders te doen, dan even de deur voor mij open te maken.

— En als ik weiger ? vroeg Jellybird dof.

— U zult wel verstandiger zijn antwoordde Raffles koeltjes. U zult niet

weigeren. Ik gebruik nooit geweld, of men moet er mij bepaald toe dwingen. En ik zou er toe moeten overgaan, wanneer u...

Hij kon niet verder uitspreken, want Jellybird, vertrouwend op zijn grote kracht, was plotseling opgevlogen en had zich op de Grote Onbekende geworpen, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te maken.

Raffles bukte bliksemsnel, zodat de zware vuist van de bierbrouwer over zijn hoofd heen ging en trof op zijn beurt de ander met de linkervuist met zoveel kracht tegen de kaak, dat hij zonder geluid te geven op het dikke tapijt in elkaar zakte.

In een oogwenk had Raffles de sleutelbos uit de zak van de bewusteloze bierbrouwer gehaald en de deur van de brandkast open gemaakt.

Toen de rampzalige Jellybird weer bij kwam en met verwilderde ogen om zich heen keek, keek hij in een brandkast, waarvan de lege planken hem spottend schenen aan te grijzen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Dode Huisbaas

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :